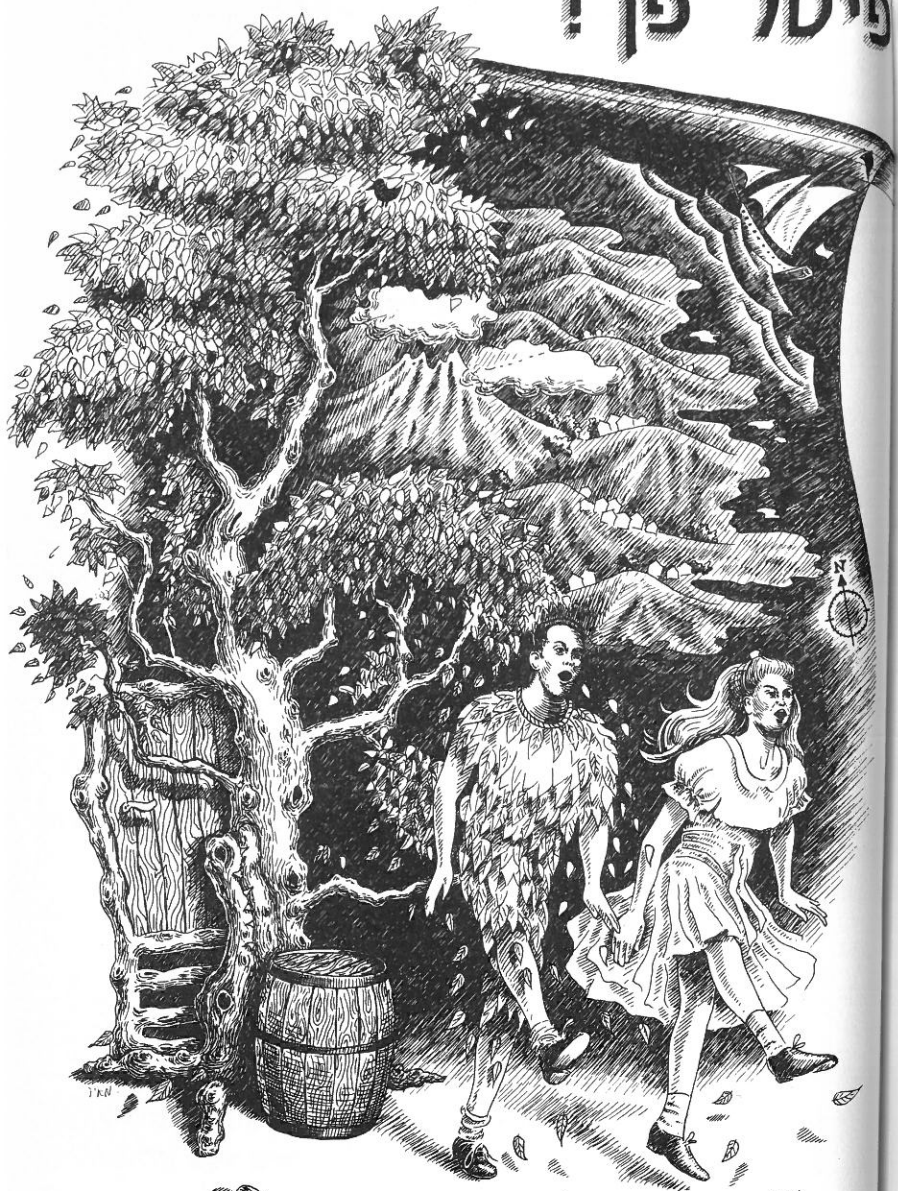

פיטר פן!

גיל סובר (פיטר פן)

שרון שחל (וונדי)

פיטר פון!

המחזמר הועלה לראשונה בדצמבר 1988 בתיאטרון העירוני חיפה. גירסתו השנייה הועלתה לראשונה באוקטובר, 1997 בתיאטרון נגה ביפו, בהפקת "טבת, טורנר וטדי הפקות". זוהי גירסתו השנייה המלאה של המחזמר.

הדמויות והמשתתפים:

פיטר פון – ילד לנצח – גיל ססובר
 קפטן הוק/המדריך בוק – שחקן מתוסכל ושודד – זאב רווח
 וונדי – ילדה חולמנית – שרון שחל
 לילי הנמרה/לילוש – נערה אדומת עור – דפנה דקל/שרית אמיתי
 טינקר בל/בלה – פיית מעוף – מורן ליאני
 סמי/שימי – עוזר לקפטן הוק – שמואל איזור
 לולי – ילד אבוד רגיש – זיו מאיר/דני שפרלינג
 נמו – ילד אבוד חצוף – פול דרי
 סולו – ילד אבוד חכם – גילי אורן
 התנין – רן ליברמן
 שודדים / אדומי עור / צופים / צופות

מחזה, שירים ובימוי: אורי פסטר
 מוסיקה: טל ירדני
 תפאורה: דרור הרנזון
 תלבושות: אילנה גאנס
 כוריאוגרפיה: סיגי ניסן
 קרבות במה: אילן גזית
 תאורה: עמיר ברנר

מערכה 1

תמונה 1 – מחנה הקיץ

(מחנה קיץ, אוהלים, הדגל בראש התורן, מהומה. כל החניכים משתוללים בין חבלי הכביסה המאולתרים והעצים הירוקים. המדריך בוק מנסה להסדיר סדר במהומה).

רוץ, רוץ, רוץ, רוץ. בוק:
 לרוץ בלי שום תירוץ, רצים?
 צים, צים, צים. חניכים:
 עייפים? בוק:
 מרוצים! חניכים:
 עכשיו קופצים!
 לקפוץ פוץ, פוץ, פוץ. בוק:
 לקפוץ בין העצים, מקפצים?
 צים, צים, צים. חניכים:
 עייפים? בוק:
 מרוצים! חניכים:
 כי אצלנו פעילות הספורט יזומה ומוכנה. בוק:
 כאן זה לא סאמר סקול
 או חלילה קייטנה,
 כאן לפני שחולמים חלומות
 מתעייפים באמת ובלי לרמות.
 כי במחנה הקיץ,
 רק במחנה הקיץ,
 לדאוג כבר לא צריך, חניכים:

כשבוק הוא המדריך.
 המחנה הזה יהיה לחוויית חיים
 כשבוק הוא הרועה,
 ואנחנו הכבשים:
 מה...מה...מה...מה...
 עכשיו לעמוד בחצי גורן,
 לחצרו בחצוצרה.
 את הדגל לחצי התורן
 הנה קרבה ההרצאה!
 היום נגמר,
 היכוננו למחר,
 הליל בא,
 נקבלהו באהבה.
 אך מי שיעז לצאת
 למבצעים של צביעה,
 כדאי שכבר עכשיו
 יחתום על צוואה.
 כי מי שיבצע עבירה
 ומהחוקים יחרוג,
 לי לא תהיה ברירה
 ואותו פשוט אהרוג.
 בוק, בוק, בוק, לפסיכיאטר דחוף זקוק!
 מספיק להשתולל,
 נחזור ונתעמל.
 כוח, כוח, כוח,
 עכשיו כולם למתוח.
 נכון שזה נעים, כשאנחנו
 נמתחים

בוק:

חניכים:
בוק:

חניכים:

כף, כף, כף. בוק:
 עכשיו להזדקף.
 עומדים להתעלף, זה מעייף?
 זה מטרף חניכים:
 עייפים? בוק:
 מעולפים חניכים:
 מאולפים? בוק:
 כמו קופים חניכים:
 והשרירים? בוק:
 משוחררים חניכים:
 וכולנו? בוק:
 מאושרים חניכים:
 מה כולנו? בוק:
 מאושרים חניכים:
 הללויה בוק:
 שיר השרירים! חניכים:
 הנה קרב ובא הליל, בוק והחניכים:
 ואל ליבנו מחלחל,
 בשמים ירח מטייל,
 ובשקי השינה נתכרבל,
 המסע אל החלום החל.
 לשלום ולשלווה נתפלל.
 תודה לאל.
 לרגע הזה אני מייחל. בוק:
 בוק, בוק, בוק לאישפוז דחוף זקוק. חניכים:
 אמרתם משהו? בוק:
 שמעתי ציוץ?
 כי תכף תתחילו

שוב לרוץ!

כדאי לכם להירדם.

לפני שאתחמם

ואקיים את תוכניתי הגועלית

הרדמה כללית!

חניכים:

כי במחנה הקיץ רק במחנה הקיץ

לדאוג כבר לא צריך

כשבוק הוא המדריך

המחנה הזה יהיה לחוויית חיים,

כשבוק הוא הרועה ואנחנו הכבשים.

מה, מה, מה, מה

בוק, בוק, בוק, בוק,

בוק, בוק, בוק, בוק.

(שריקה עצבנית) ליל מנוחה!

בוק:

(כלה ולילוש נכנסות לאוהל)

לילוש:

אני לא מסוגלת יותר לנשום, נמאס לי. בבוקר

התעמלות בוקר, בעשר תרגילי סדר, בצהריים

מתיחות מתניים, בין-הערביים ריצת אלפיים,

וטיטור לילה לפני השינה. מה זה, אנחנו

בטירונות? היה מתאים לי יותר לצאת לקורס

דוגמניות בנות עשרה ולא למחנה קיץ

המטורטר הזה. הכל בגלל הרעיונות של וונדי

לבלות בחיק הטבע. וונדי מה את עושה שם?

רגע!

וונדי:

את שוב לובשת את כותונת הלילה התינוקית

לילוש:

שלך? *(לכלה)* כמו תינוקת, מזל שהיא לא

הביאה לכאן את הדובון שלה.

היא כן הביאה!

היא הביאה? *(צוחקות)**(נכנסת)* על מה אתן צוחקות?

כלום, כותונת משגעת!

תודה, אבל זה לא יעזור לי להירדם

למה?

לא יודעת, קשה לי להירדם כאן. גם בבית קשה

לי להירדם, יש לי כל מיני מחשבות שכאלה, גם

כשהייתי קטנה היו לי, אבל אז אמא שלי...

היתה באה ומספרת לך על פיטר פן ואז היית

נרדמת עם חיוך על השפתיים.

נכון, היא היתה מספרת לי על פיטר פן!

כן, אגדות לתינוקות!

איך את מעזה להגיד שפיטר פן זו אגדה. איך

את יכולה ככה לזלזל ב...
וונדי, אם את מתחילה עכשיו שוב את כל

הוויכוח הזה, אני הולכת לישון לבד בין

העצים.

אני פשוט לא מבינה איך את יכולה להגיד דבר

כזה?

היא לא ממש מתכוונת...

את מתחרטת?

אני פשוט חושבת, שבנות בגילנו צריכות לדבר

על בנים בגילנו ולא על איזה ילד אגדה!

פיטר פן הוא בגילנו, הוא בכל גיל. פיטר פן

הוא ילד נצחי, כמו הַיְלָדוֹת

אמא'לה, אם הילדות היא נצחית, אני אף פעם

בלה:

לילוש:

וונדי:

לילוש:

וונדי:

לילוש:

וונדי:

לילוש:

וונדי:

לילוש:

וונדי:

לילוש:

וונדי:

בלה:

וונדי:

לילוש:

וונדי:

לילוש:

לא אהיה דוגמנית צמרת. וזה ממש לא מתאים
לאחת כמוני שרוצה לפתח קריירת סופר מודל
בינלאומית טרנסאטלנטית!
יש אור במאהל הבנות?

שימי:

אין

בנות:

יפה, לילה טוב

שימי:

לילה טוב!

בנות:

בלה

וונדי:

מה?

בלה:

בואי רגע, (יוצאות מן האוהל) גם את רוצה
לישון?

וונדי:

כן.

בלה:

אוף, תמיד אתן משאירות אותי לכד עם כל
המחשבות שלי על פיטר פן

וונדי:

וונדי

בלה:

מה.

וונדי:

ראית אותו פעם?

בלה:

הרבה פעמים

וונדי:

ומה הוא אמר לך?

בלה:

הוא לא אמר לי כלום, הוא פשוט ישב על אדן
החלון ולא נכנס

וונדי:

למה?

בלה:

אני חושבת שהוא פחד להעיר את האחים שלי.
את בטוחה?

וונדי:

בלה:

כן, ואני לא מבינה למה כאן, כשאני לכד, בלי
האחים שלי, בטבע, הוא לא בא לקחת אותי
לארץ ללא שם, כמו בסיפור.

וונדי:

אולי, וונדי, בגלל שזה רק סיפור.

בלה:

לא, בלה, אני באמת מאמינה שהוא קיים, ואני
באמת מאמינה...

וונדי:

(מתוך האוהל) ואני מאמינה שחובה לישון

לילוש:

לפחות חמש שעות טובות בלילה, וונדי. השינה
מאוד חשובה לעור הפנים בעיקר לאחת כמוני,
שרוצה לפתח קריירת דוגמנות סופר מודל
בינלאומית טרנסאטלנטית. אז בבקשה, תני לנו
כבר לעצום את העינים בשקט. בואי בלה.
לילה טוב.

וונדי:

לילה טוב (נכנסת לאוהל)

בלה:

ממה שנשאר מהלילה, שיהיה טוב!

לילוש:

לילה טוב.

וונדי:

מענן אל ענן הוא מרחף,
עולמות קסומים אליו אוסף,

לעוד הרפתקאות ממחר,

ועוד תקוות מפזר

על ראשי ילדים.

ילד של תקווה,

האם אתה בא,

ילד אגדה?

לכל ילדה כוכב

והיא קוראת אליו:

כוכבי שכה אוהב,

האם תבוא אלי עכשיו?

הלילה הוא חייב להגיע,

הלילה הוא יבוא.

הלילה הוא יפתיע,

וישא אותי עימו.

וכשיבוא,

אהייה כולי שלו,

אני והעולם כולו.

הוא חייב לבוא!

לכל ילדה כוכב,

אשר קוראת אליו:

כוכבי שכה אוהב,

האם תבוא אליי עכשיו?

(וונדי נרדמת על מצע הדשא, ממעל מרחף פיטר פן. הוא חג סביב המאהל ונוחת ליד וונדי, הוא מתיישב לידה ומלטף את שעה, טינקר בל מרחפת ומתיישבת על עץ גבוה ומכיטה בדאגה אל פיטר פן.)

טינקר בל:

פיט פיט, מספיק עם השטויות!

פיטר פן:

זה לא שטויות, זאת וונדי.

טינקר בל:

אתה מתחיל שוב עם המשחקים שלך?

פיטר פן:

זה לא משחק, זאת וונדי.

טינקר בל:

תפסיק לבלבל ילדות, פיט פיט!

פיטר פן:

וונדי היא האחרונה.

טינקר בל:

אתה תמיד אומר את זה.

פיטר פן:

אבל וונדי כל-כך מאמינה בי, היא כל-כך מחכה

והיא...

טינקר בל:

מעריצה אותך?

פיטר פן:

את לא מבינה למה?

טינקר בל:

פיט פיט אני יושבת ראש מועדון המעריצות

שלך, חמודי. לי אתה לא צריך להסביר, תסביר

לה. אחרי ארץ ללא שם, כשהיא תרצה לחזור

אל החיים הרגילים.

פיטר פן:

וונדי לא תרצה לחזור לחיים הרגילים.

טינקר בל:

תמיד אתה חושב ככה.

פיטר פן:

הפעם זה שונה.

טינקר בל:

באמת?

פיטר פן:

וונדי רוצה להישאר ילדה לנצח, כמוני. טינקר

בל בבקשה, אני רוצה לקחת אותה לארץ ללא

שם לתמיד, בבקשה.

טינקר בל:

טוב, בתנאי שתלמד אותה, כאילו לעוף. שהיא

תחשוב שזה בא ממנה, מהגוף שלה. שלא תעז

לגלות לה את הסוד, פיט פיט אני הפיה

הבלעדית שלך ורק שלך. לא צריך לתסכל את

כל העולם בחלומות על פיות אישיות נהדרות

כמוני!

פיטר פן:

אז את מסכימה?

טינקר בל:

פיט פיט, אני סרבתי לך פעם? אפשר בכלל

לסרב לאחד כמוך?

פיטר פן:

האמת, לא!

(וונדי מתעוררת מביטה בפיטר פן מופתעת)

וונדי:

מי אתה?

פיטר פן:

פיטר פן.

וונדי:

כן, בטח.

פיטר פן:

כן, בטח!

וונדי:

אתה סתם אומר.

פיטר פן:

אני לא סתם אומר, אני פיטר פן.

וונדי:

אתה נראה כמו פיטר פן.

- פיטר פן: בטח, כי אני פיטר פן.
וונדי: מאיפה באת?
פיטר פן: משם.
וונדי: איך קוראים לי?
פיטר פן: וונדי
וונדי: איך אתה יודע?
פיטר פן: אני יודע. גם את יודעת.
וונדי: שמה?
פיטר פן: שכן בטח, אני פיטר פן.
וונדי: כן בטח, אני חושבת.
פיטר פן: את יודעת, כי כבר ראית אותי.
וונדי: ראיתי, אבל זה תמיד היה בלילה ולא שמתי לב שאתה כל-כך יפה, כלומר נאה, כלומר נראה טוב.
פיטר פן: בקיצור, חמוד.
וונדי: כן, חמוד כזה. עכשיו אני נזכרת שכל כך רציתי לתת לך נשיקה, כי היית חמוד כזה. אבל כל פעם נעלמת בדיוק כשרציתי.
פיטר פן: אז תחני לי עכשיו.
וונדי: מה? נשיקה?
פיטר פן: כן, למה לא?
וונדי: אהה, טוב.
פיטר פן: אני רוצה את הנשיקה הזאת (מראה על עניבת הצופים שלה)
וונדי: אבל זאת עניבה.
פיטר פן: עניבה נשיקה מגניבה. (וונדי נותנת לו את העניבה.) רוצה גם נשיקה?
וונדי: כן (עוצמת את עיניה, פיטר פן מוריד את

- שרשרת האיצטרוכל מצווארו ועונד לה על הצוואר). מה זה?
פיטר פן: זה איצטרוכל האושר, שלילי הנמרה נתנה לי, ועכשיו אני נותן לך.
וונדי: אתה לא יודע מה זאת נשיקה, נכון? כי זה לא ממש נשיקה.
פיטר פן: טוב, זאת הנשיקה שיש לי כאן, כשנהייה באי הילדים האבודים, אני אתן לך עוד נשיקות, אולי יותר טובות.
וונדי: לא, זאת נשיקה נהדרת... רגע רגע... מה אמרת?
פיטר פן: שאני לוקח אותך עכשיו לאי הילדים האבודים. ממש כמו שחלמתי, ממש כמו שביקשתי. אני חייבת להעיר את לילוש ובלה, הן בחיים לא יאמינו שבאמת הגעת ו...
פיטר פן: אם תעירי אותן, אני אהיה חייב לעוף. אסור שיראו אותי.
וונדי: למה?
פיטר פן: רק לך מותר.
וונדי: לי? למה?
פיטר פן: כי את באמת מאמינה.
וונדי: נכון, אני באמת מאמינה.
פיטר פן: ואת חיכית לי שנים.
וונדי: נכון, אני חיכיתי שנים.
פיטר פן: ונכון שאת רוצה להישאר ילדה לנצח ולא לגדול בכלל ובהחלט?
וונדי: אני רוצה, אני רוצה
פיטר פן: אז בואי נעוף לאי הילדים האבודים, בארץ ללא

נמריא אל הרוח אל על,
 ואז מי יראה?
 מי יראה אותנו בכלל?
 ונמריא על כנף הרוח.
 גוף מתוח אל על
 זה ידוע, גוף בטוח
 לא ינוח לו כלל,
 ונמריא על כנף הרוח
 במעוף אל תוך האור,
 זה נעים להיות רגוע,
 להרגיש ציפור,
 בתקרת העננים,
 בין הכוכבים.
 תהיי בעניינים,
 כאן עם הטובים.
 אני מרגישה שזה מצליח.
 את מרגישה שזה מגיע?
 מרגישה שזה מצליח,
 מרגישה שזה מצליח.
 לעולם בשיר נודיע.
 כן, אנחנו עפים!
 ונמריא על כנף הרוח,
 גוף מתוח אל על
 זה ידוע, גוף בטוח,
 לא ינוח לו כלל,
 ונמריא על כנף הרוח,
 במעוף אל תוך האור.
 זה נעים להיות רגוע,

וונדי:

פיטר פן:

וונדי:

פיטר פן:

פיטר וונדי:

שם.

מה, נעוף?

את רוצה לעוף, נכון?

אני רוצה לעוף? אני רוצה לעוף? כן, כן, אני

רוצה לעוף, כן, כן!

את מתרכזת?

כן, אני מתרכזת.

ועכשיו תחזרי אחרי מה שאני אומר.

אני אחזור.

ואחרי מה שאני עושה.

אני אעשה, אני אעשה.

וונדי:

פיטר פן:

וונדי:

פיטר פן:

וונדי:

פיטר פן:

וונדי:

פיטר פן:

וונדי:

פיטר פן:

צריך לדחוף את האוויר לגוף,
 ולהיות זקוף, כי רק לך קוראים הכוכבים
 לדחוף את האוויר לגוף?
 ואפשר לעוף

וונדי:

פיטר פן:

מעל העננים אל המרומים;

כל העולם פרוש,

יופי של גבהים,

מה שכאן רואים,

מה ששם עושים,

מעל העננים,

בין הכוכבים,

תהיי בעניינים,

תהיי עם הטובים,

מעל יבשה, יבשה וים.

נחייך יחדיו, נחייך אל העולם

מעל יבשה,

להרגיש ציפור,

מעל העננים,

בין הכוכבים,

מעל העננים,

אנחנו עפים, אנחנו עפים,

כן, אנחנו עפים!

(וונדי ופיטר פן עפים וטינקר כל חגה סביבם, שימי מבחין בעצמים המוזרים ורץ בין העצים בכגד לילה עם משקפת.)

שימי:

זה עב"ם, אני יודע שזה עב"ם. בוק, בוק, זה

עב"ם. (בוק נכנס בכגד לילה, עצבני)

מה קרה?

בוק:

תראה, תראה.

שימי:

איפה?

בוק:

שם.

שימי:

איפה?

בוק:

שם, שם, חייזרים. אתה רואה שלושה חייזרים.

שימי:

חייזר אחד והנה עוד חייזר ועוד חייזר.

ועוד חייזר אחד באמת גדול ומוזר!

בוק:

אני נשבע לך, בוק. מה, אתה לא רואה? זה

שימי:

עצם בלתי מזוהה, חללית.

אנשים מעולם אחר נחתו כאן, במאהל שלנו,

אבל איך שהם ראו אותי, הם מיד עפו, עפו.

כמו ציפורים?

בוק:

כן, עפו כמו ציפורים, החייזרים האלה.

שימי:

עפו כמוך?

בוק:

כן, כמוני. מה כמוני?

שימי:

כמוך, כמו שאני אעיף אותך מחר בבוקר

בוק:

מהמחנה הזה, על אי שפיות והשתגעות

והתמוטטות.

אני?

שימי:

כן, אתה! (יוצא)

בוק:

(אחרי) אתה חושב שזה הכל נדמה לי, שזה

שימי:

הכל אצלי בדמיון? אולי אתה צודק בוס, אתה

תמיד צודק בוס. בוס אני מצטער. סליחה בוס.

תמונה 2 – קרחת היער

(פיטר פן, וונדי וטינקר כל עפים, חולפים הלוך ושוב כמעבה היער, נעלמים, הילדים האבודים נכנסים מבוהלים אל קרחת היער)

סולו:	ראיתם את הציפור הגדולה?
נמו:	לולי ירה בה חץ.
סולו:	לולי ירה בה חץ?
נמו:	לולי ירה בה חץ.
לולי:	אני לא התכוונתי, אני חשבתי שהיא...
נמו:	וגם אני אמרתי לו שנירה בה!
סולו:	יריתם בה?
נמו:	כן, בציפור הגדולה.
לולי:	כן, היא נפלה לארץ, מתה.
סולו:	פיטר פן יכעס עלינו.
נמו:	למה הוא יכעס עלינו?
לולי:	זה נראה לי שעשינו מעשה לא טוב.
נמו:	אני לא עשיתי. אני רק אמרתי לעשות.
סולו:	זה כמו לעשות.
לולי:	נקבל את אותו העונש.
סולו:	פיטר פן יכעס עלינו.
נמו:	הוא יתן לנו עונש כהוגן.
לולי:	למה?
סולו:	ככה זה נראה לי.
נמו:	מה נראה לך?
סולו:	שזה לא ממש ציפור.
נמו:	אז מה זה?
סולו:	תביאו, תביאו את הציפור הגדולה לכאן ואז

לולי ונמו:	אני אגיד לכם מה זה. נו תביאו. מה אתם פוחדים?
לולי:	קצת.
נמו:	להרוג אותה לא פחדתם!
לולי:	אני לא הרגתי, אני רק אמרתי להרוג.
סולו:	זה אותו דבר.
לולי:	אם לא פחדתם להרוג אותה, עכשיו אתם מפחדים להביא אותה לכאן?
נמו:	פיטר פן יעניש אותנו כהוגן.
לולי:	הוא לא יעשה לנו כלום.
נמו:	אני מרגיש שפיטר פן יכעס מאד.
לולי:	הוא לא. לולי, תביא כבר את הציפור!
נמו:	פיטר פן יהרוג את לולי!
סולו:	גם אני חושב ככה.
נמו:	הוא יהרוג אותו בלי רחמים.
לולי:	גם אני חושב ככה.
סולו:	זה לא ציפור בכלל.
נמו:	גם אני חושב ככה.
לולי:	זה בכלל לא ציפור, זה, מה אתה חושב שזה?
נמו:	אני חושב מה שאתה חושב.
סולו:	אתה לא חושב בכלל ואתה לא יודע כלום.
נמו:	גם אתה לא יודע כלום.
לולי:	אני יודע, אני יודע, אני יודע.
נמו:	אם היית יודע מה זה הציפור הגדולה הזו, אז כבר מזמן היית אומר.

(לולי מביא את וונדי)

לולי: זאת ילדה, זאת ילדה!
 סולו: ציפור ילדה?
 לולי: מין ציפור ילדותית כזאת.
 נמו: לא, לא, לדעתי זאת אישה.
 סולו: אישה ציפור?
 נמו: כן, ציפור נשית שכזאת.
 סולו: אני יודע מה זה.
 נמו ולולי: מה זה?
 סולו: זאת גברת.
 לולי: מה זאת אומרת "גברת"?
 סולו: גברת, ככה, שמתלבשת ככה. גברת, כמו לילי הנמרה.
 לולי: היא יותר יפה מלילי הנמרה.
 סולו: אני הייתי אומר: שונה.
 נמו: גם אני הייתי אומר שהן שונות.
 לולי: הגברת הזאת יותר יפה.
 נמו: זה עניין של טעם.
 לולי: הגברת הזאת יפה מאוד.
 נמו: מה זה כבר משנה, היא מתה. אז זה כבר לא משנה.
 סולו: שמה?
 נמו: שהיא יפה.
 סולו: נכון. מה זה משנה שהיא יפה, אם היא כבר מתה.
 לולי: נכון, הכל בגללי. כי אני הרגתי אותה.
 נמו: ואני אמרתי לך להרוג.
 לולי: אני חשבתי שפיטר פן יציין אותי לשבח.
 נמו: עכשיו הוא יהרוג אותך לנצח.

סולו: לנצח נצחים.
 פייטר פן: וונדי?
 נמו: תברחו, זה הוא. (הילדים האבודים מסתתרים)
 פייטר פן: (נכנס) וונדי, וונדי, וונדי, וונדי, (מגלה את וונדי) מה קרה לך? יו, היא מתה, וונדי, וונדי.
 פייטר פן: את חיה?
 פייטר פן: שנים אני מחכה לך פייטר פן, לילות ארוכים, היי, מה זה?
 פייטר פן: חץ
 וונדי: חץ בלב? אתה חושב שאני מתה?
 פייטר פן: לא, את חיה החץ פגע באיצטרובל שנתתי לך בנשיקה.
 וונדי: נתת לי נשיקה?
 פייטר פן: כן.
 וונדי: איפה?
 פייטר פן: במחנה קיץ
 וונדי: כן, במחנה קיץ, אז איפה אני עכשיו?
 פייטר פן: בארץ ללא שם.
 וונדי: איפה?
 פייטר פן: באי הילדים האבודים, כמו שביקשת.
 וונדי: פייטר, פייטר, אני כאן, אני כאן! מה זה?
 פייטר פן: זה החץ שפגע באיצטרובל שנתתי לך בנשיקה.
 וונדי: תודה
 פייטר פן: על מה?
 וונדי: על הנשיקה שהצילה את חיי.
 פייטר פן: יש לי עוד הרבה נשיקות שיצילו לך את כל החיים. הנשיקות שלי זה משהו. אני יודע לתת

את הנשיקות הכי טובות בעולם, כי אני פיטר
פן! סולר!
סולר? וונדי:
נמו פיטר:
נמו? וונדי:
לולי פיטר:
לולי? וונדי:
פיטר פן חזר, פיטר פן בא הביתה. אני יודע
שאתם מתחבאים, צאו, צאו, אין לכם ממה
לחשוש.
פיטר, אתה לא כועס?
על מה?
עליה.
עליה? היא נהדרת.
על מה שלולי עשה לה.
ועל מה שאתה אמרת לי לעשות.
לא, אני לא כועס.
למה?
כי בנס לא קרה לה כלום. וזה שאתם לפעמים
כל-כך מבולבלים וטולולולו על כל הראש, זה
לא הזמן לדבר על זה; כי עכשיו צריך לעשות
היכרות עם וונדי!
מה זה וונדי?
וונדי זה השם שלי.
אהה, אני סולר.
כי הוא תמיד ראשון, קופץ בראש
נעים מאוד.
גם לי.

זה נמו, אני ועצבני. פיטר:
אני? נמו:
כן, אתה! פיטר:
אני? נמו:
כן, אתה! פיטר:
נעים מאוד, נמו. נמו:
גם לי. וונדי:
ואחרון אחרון חביב – לולי, לולי, תגיד יפה פיטר:
שלום. לולי:
שלום וונדי:
לולי ביישן ומאוד רגיש. פיטר:
גם אני. וונדי:
וזהו. ואני פיטר פן כמובן. אלו הילדים פיטר:
האבורים שלי.
ממש שלך? וונדי:
למה את מתכוונת? פיטר:
מה אתה האבא שלהם? וונדי:
לא, לא, אני לא יכול להיות האבא שלהם, כי פיטר:
אני ילד ותמיד אשאר ילד, אני כאילו האבא
שלהם.
מה זה כאילו אבא?
זה יותר טוב מאבא, זה כל מה שאבא עושה,
אבל פחות.
אני לא מבינה.
ההורים האמיתיים של נמו, סולר, ולולי נטשו
אותם.
באמת?

פיטר: מצאתי אותם כשהיו קטנים קטנים, תינוקים!
 סולו: אותי הוא מצא בסהרה.
 פיטר: כן, בלב המדבר, ערום לגמרי!
 נמו: אותי הוא מצא בבגדד.
 פיטר: ליד מסגד.
 לולי: ואני ליד השער של הפארק הירוק.
 פיטר: באנגליה.
 וונדי: באמת?
 פיטר: כן, כן, באמת.
 וונדי: אני לא מאמינה, זה נשמע כאילו...
 פיטר: וונדי, בשביל להיות איתנו צריך להאמין לנו.
 וונדי: הדבר החשוב ביותר כאן זה האמון והאמונה.
 וונדי: אז בסדר, אני מאמינה.
 סולו: טוב, אז מה בדיוק היא תהיה הוונדי הזאת?
 פיטר: וונדי תהיה הכאילו אמא שלכם.
 נמו: רק שלנו? ומה איתך?
 פיטר: אם אני הכאילו אבא אז וונדי תהיה הכאילו אמא ואתם הכאילו ילדים. ילדים לנצח! ילדים לנצח!
 לולי, נמו, סולו: ילדים לנצח!

(התנין נכנס, כל הילדים שמחים, וונדי מבוהלת)

וונדי: אמא'לה תנין, פיטר פן תנין!
 פיטר: כן, תנין.
 וונדי: זה תנין פיטר פן, תיזהר זה תנין.
 פיטר: זה התנין, זה התנין שלנו!
 וונדי: אבל תנין זה מסוכן.

פיטר: אבל תנין זה מסוכן? תנין זה מסוכן? תנין זה נהדר. זה תנין מותק, זה תנין סוכר, נכון שאתה תנין מתוק? נכון שאתה בונבוניירה? בונבוני!
 לולי: וונדי, אל תפחד, התנין הזה הוא חבר שלנו.
 סולו: כאן, באי הילדים אנחנו חברים של כל החיות.
 וונדי: של כל התנינים?
 נמו: לא, מכל התנינים בחרנו את התנין הזה.
 סולו: כי הוא שומר עלינו.
 לולי: ופיטר פן מלמד אותו לדבר.
 וונדי: מה, אתה מלמד אותו לדבר?
 פיטר: כן. בכדי שהתנין יוכל לשמור עלינו היטב הוא חייב לדעת לדבר.
 וונדי: מה הוא יודע לדבר?
 סולו: כל מיני דברים.
 וונדי: אני לא מאמינה!
 פיטר: את שוב לא מאמינה?
 וונדי: מאמינה, מאמינה.
 פיטר: שימי לב, בוקר טו
 תנין: טו
 פיטר: בוקר טו
 תנין: טו
 פיטר: בוקר טוב
 תנין: טוב
 פיטר: בוקר טוב
 תנין: טוב
 פיטר: קדימה תנינון, תחזור למים מהר לפני שתתייבש, מחר תבוא ואלמד אותך מילים חדשות ויפות, כמו וונדי.

תנין: ווי?
 פיטר: וונדי
 תנין: וונדי, וונדי, וונדי (יוצא) לולי, נמו.
 סולו: וונדי, וונדי, וונדי!
 פיטר: שקט! קודם כמעט הרגתם אותה, ועכשיו אתם רוקדים?
 לולי: לא ידעתי שאתה מביא לנו כאילו אמא.
 נמו: גם אני לא ידעתי.
 סולו: ואני חושב שגם אני לא ידעתי.
 פיטר: ואני חושב שהגיע הזמן להראות לוונדי את הבית בגזע העץ.
 וונדי: אני לא רואה כאן שום בית!
 פיטר: באמת?
 וונדי: גם הבית שלכם הוא כאילו בית?
 פיטר: כאילו אמא יקרה, הבית שלנו זה סוד! בנינו אותו בתוך גזע העץ, זה העץ! זוהי הדלת הסודית! ועכשיו וונדי היקרה, אולי אני כאילו אבא ואת כאילו אמא אבל הבית שלנו הוא הכי לא כאילו בית, כי הוא הכי בית בעולם. ואני מזמין אותך להתרשם באופן אישי!
 נמו: ומה איתנו?
 פיטר: אני אראה לכאילו אמא שלנו את הבית הכי בית שלנו, וביחד נכין לכם הפתעה!
 סולו, לולי, נמו: הפתעה, הפתעה, הפתעה!
 סולו: ותצלצלו בפעמון.
 לולי: כן, כי אנחנו רעבים!
 סולו, לולי, נמו: רעבים! רעבים!
 וונדי: אני מבינה שהפתעה אצלכם זה כמו ארוחה

אצלנו!
 כן, וונדי. בואי תכירי את הבית הנהדר שלנו ונכין לילדים הפתעה נהדרת, הפתעה ארוחה.
 בתנאי
 פיטר: בתנאי שמה?
 וונדי: שהילדים ירחצו את הידיים לפני שנקרא להם לאכול.
 כן, וונדי. הם ירחצו את הידיים אל תדאגי.
 אבל אמא תמיד דואגת.
 פיטר: כאילו אמא.
 וונדי: כן כאילו אמא. (נכנסים אל הבית)
 סולו: למה פתאום צריך לרחוץ את הידיים לפני ההפתעה?
 לולי: כי זה מה שוונדי אמרה.
 סולו: אז מה אם היא אמרה?
 לולי: כי וונדי עכשיו היא האמא שלנו.
 סולו: היא כאילו האמא שלנו
 לולי: צריך להקשיב לכל מה שהיא אומרת!
 נמו: זה פיטר אמר!
 סולו: פיטר לא אמר דבר כזה.
 נמו: הוא כן אמר, הוא אמר שכמו שהוא כאילו האבא שלנו, אז היא כאילו האמא שלנו.
 סולו: אז זה כבר אומר שהיא תתחיל לחלק לנו הוראות לרחוץ את הידיים לפני ההפתעה, ואנחנו נתחיל לרחוץ ידיים לפני ההפתעה, בגלל שהיא אמרה?
 לולי: ככה זה עם אמהות, אני בטוח.
 סולו: כמה אתה כלי-כך בטוח?

לולי:

שככה זה אמהות.

סולו:

אני לא יודע וגם לא אכפת לי מה זה אמהות

ומה זה אמא.

נמו:

אני לא יודע מה זה אמא, אבל אכפת לי לדעת.

לולי:

אני... אני... חושב שאמא זה...

נמו:

נו...

לולי:

זה... זה...

נמו:

נו...

לולי:

זה כמו מה שוונדי.

סולו:

כמו מה?

לולי:

אמא זו אחת שאומרת לרחוץ את הידיים לפני

ההפתעה, והיא מבשלת ומלמדת דברים.

כזאתי, דואגת כל הזמן, כן, כן, אמא זו אחת

שדואגת כל הזמן.

סולו:

וונדי הולכת לדאוג כל הזמן?

נמו:

מה יש לה לדאוג כל הזמן?

סולו:

אולי בגלל שהיא אוהבת אותנו?

נמו:

היא כבר אוהבת אותנו?

סולו:

אז כשאוהבים דואגים?

לולי:

אני חושב... אני חושב שעכשיו נזכרתי מה זה

אמא. אני חושב שנזכרתי באמא שלי, האמיתית

של פעם!

סולו:

באמת?

לולי:

כן... אמא זו אחת שדואגת כל הזמן... כן...

כן... אני נזכר עכשיו... שפעם...

פעם כשהייתי שם והייתה לי אמא...

אני זוכר שהייתה לי אמא,

הלכנו אל מגרש המשחקים המרכזי,

אני זוכר שיד ביד החזקנו.

אמא דאגה שלא אפגע ואשאר קרוב אליה.

פירות ועוגיות ליד דחפה, חשבתי שאשתגע.

מכל הדאגות, מכל ההטרדות, מאוד מאוד

התעצבנתי.

מתוך געגועים וחלומות פתאום כשוונדי באה

הבנתי, שרק על זה אני חולם כל הלילות

ורק לזה מתגעגע,

שרק על זה אני חולם כל הלילות

עכשיו אני יודע.

שזה טוב שיש מישהו שדואג לך,

זה טוב שיש לך למי לדאוג,

זה טוב שיש מישהו שדואג לך,

זה טוב שאפשר לאהוב.

פעם כשהייתי שם והייתה לי אמא,

אני זוכר שהייתה לי אמא,

הלכנו אל מגרש המשחקים המרכזי,

אני זוכר שיד ביד החזקנו,

אמא דאגה שלא אתקרר, ואשאר קרוב אליה,

עטפה אותי שכבות, סוודר וכפפות, חשבתי

שאשתגע

סולו ולולי:

מכל הדאגות, מכל ההטרדות, מאוד מאוד

התעצבנתי. מתוך געגועים וחלומות פתאום

כשוונדי באה הבנתי.

נמו:

שרק על זה אני חולם כל הלילות ורק לזה

אתגעגע, שרק על זה אני חולם כל הלילות

עכשיו אני יודע.

שזה טוב שיש מישהו שדואג לך,

סולו, לולי ונמו:

סולו : בואו נברח לה.
 לילי : (נכנסת מבוהלת) פיטר, פיטר פן, הרוח הטובה,
 לילי הנמרה קוראת לך, האם אתה שומע?
 (תופים) פיטר, פיטר פן, הרוח הטובה, לילי
 הנמרה, בתו של זולי לומזום, ראש שבט אדומי
 העור, קוראת לך, האם אתה שומע? (תופים)
 פיטר, פיטר פן, הרוח הטובה, לילי הנמרה, בתו
 של זולי לומזום, ראש שבט אדומי העור, שכניך
 הטובים באי הילדים הנעלמים בארץ ללא שם
 קוראת לך, האם אתה שומע? (תופים)
 לילי.
 מה?
 היי.
 היי, הללויה.
 הללויה, כן, לילי, פיטר פן בבית, עסוק!
 פיטר פן, הרוח הטובה, באה רוח רעה לאי, עין
 רעה, עין רעה, רעה, רעה.
 (תופים)
 לילי : רגע, רגע לילי. שום דבר רע לא קרה.
 לילי : קרה רע, נורא, עין רע
 לילי : מה קרה?
 לילי : ראיתי רוח רעה מסתובבת באי, רוח רעה,
 גדולה גדולה.
 לילי : בן אדם?
 לילי : בן אדם רוח, רעה, גדולה
 לילי : בן אדם אחד?

סולו : זה טוב שיש לך למי לדאוג,
 נמו : זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
 לילי : זה טוב שאפשר לאהוב.
 סולו : מי שדואג
 נמו : הוא שאוהב.
 לילי : מי שאוהב
 סולו : הוא שדואג.
 לילי : זה עושה לי טוב
 נמו : שאפשר לאהוב.
 סולו : זה בלב
 נמו : זה בידיים
 סולו : זה עושה ריגושים.
 לילי : זה בלב
 סולו : זה בידיים
 נמו : זה עמוק מבפנים.
 סולו : זה עושה לי טוב
 סולו : שאפשר לאהוב
 סולו, לילי ונמו : אוההו, זה טוב, זה טוב, זה טוב שאפשר
 לאהוב.
 לילי : זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
 נמו : זה טוב שיש לך למי לדאוג,
 לילי : זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
 סולו : זה טוב שאפשר לאהוב!
 (רעש של תופים)
 לילי : אמא'לה!
 נמו : זאת לילי הנמרה.

לילי: בן אדם אחד, הרבה רוח רעה גדולה.
 לולי: הרבה בני אדם?
 לילי: הרבה בני אדם אחד, רוח רעה גדולה גדולה.
 לולי: ואיך הם נראים הבני אדם האלה?
 נמו: כמו מה?
 לילי: רוח רעה גדולה
 לולי: כמו רוח רעה גדולה?
 לילי: עין רעה גדולה, לילי מפחדת, איפה פיטר פן הרוח הטובה?
 סולו: לילי, פיטר פן עכשיו עסוק בבית עם וונדי.
 לילי: וונדי?
 נמו ולולי: וונדי!
 לילי: וונדי?
 סולו: טוב נו מה, עכשיו נתחיל להסביר לה הכל על וונדי?
 לילי: וונדי!
 סולו: וונדי!
 לילי: וונדי?
 לולי: כן וונדי, לילי היקרה, פיטר פן.
 לילי: הרוח הטובה
 לולי: כן, הוא בבית.
 לילי: בבית.
 נמו: כן, הוא עסוק עם וונדי.
 לילי: וונדי
 סולו: וונדי.
 לילי: וונדי?
 נמו: כן, לא חשוב. אנחנו נמסור לו את ההודעה.
 הכל יהיה בסדר, סמכי עלינו לילי (פעמון)

(האוכל מצלצל)
 לילי: רוח רעה, רוח רעה
 סולו: לא לילי, זה פעמון האוכל שלנו. ככה פיטר פן וונדי קוראים לנו לאכול
 לילי: וונדי! וונדי?
 סולו: לא חשוב, ככה קוראים לנו לרדת להפתעה שפיטר פן וונדי
 לילי: וונדי!
 נמו ולולי: וונדי!
 לילי: וונדי?
 סולו: כן, כן, נסביר לך בפעם אחרת על וונדי
 לילי: וונדי! וונדי! וונדי!
 נמו: כן, וונדי!
 לילי: וונדי, וונדי.
 סולו ולולי: כן, וונדי!
 נמו: לילי, היי!
 לילי: היי
 לולי: לילי, היי!
 לילי: היי!
 סולו: לילי, היי!
 לילי: היי, היי, היי, רוח רעה, רוח רעה. ילדים קטנים לא מבינים כלום, ילדים קטנים לא רואים רוח רעה גדולה באה על האי, פיטר פן, הרוח הטובה, פיטר פן עסוק בבית עם וונדי. וונדי, וונדי, היא הביאה את העין הרעה על האי. עין רעה, בן אדם אחד גבוה, רגל ככה ככה כמו שולחן, ופנים ככה ככה כמו, כמו רוח רעה. רוח רוח!
 רוח רוח!

ראיתי רוח רעה,
 חומקת מן הקשת,
 ממעל מרחפת,
 את נפשי מענה,
 ידעתי רוח טובה,
 נוגעת בלטיפה,
 נתתי אמונה,
 ואת אינך עונה;
 העין הרעה
 על האי גברה,
 את שתיקתו שברה,
 בשלוותו קנאה,
 לרוחות השמיים;
 תפילתי אשא
 אל הרוח הטובה
 למאבק הכוחות,
 למלחמת הרוחות,
 בואי במהרה
 לגרש את העין הרעה.
 בואי הרוח הטובה,
 הרוח הטובה,
 הרוח הטובה,
 תבוא להצילני
 ממעשה נורא;
 בלי עין הרע,
 ידעתי רוח טובה,
 בקשתי אהבה,
 נתתי אמונה,

ואת אינך עונה
 לרוחות השמים.
 תפילתי אשא
 אל הרוח הטובה,
 למאבק הכוחות,
 למלחמת הרוחות,
 בואי במהרה,
 הרוח הטובה!

תמונה 3 – ספינת השודדים

(בספינת השודדים – שנאה – נקמה – קנאה, רעש ומהומה, השודדים סביב רב החובל, קפטן הוק, היושב בכסאו. אחד מגלחו, שני מצחצח נעליו, שלישי מסדר את אצבעות ידיו, רביעי מספר לו את שערו, חמישי מאכילו ארוחת בוקר, שישי מנעים לו עם מניפה, שביעי מפעיל את הגרמופון שמשמיע אופרה, וסמי שיושב ורושם בספר הספינה שלפניו.)

הוק: בוקר טוב לך יומן המסע היקר שלי, התאריך היום הוא...

סמי: שבע עשרה באוקטובר.

הוק: כן, נזכרתי, תרשום, שבע עשרה באוקטובר. מזג האוויר נעים, הים הוא גבה גלי, עננים לבנבנים מרחפים מעלינו. יום יפה, מאוד יפה. אבל מה שמאוד לא יפה, שמסביבי שודדי הים כפויי הטובה, הגלמים הבלתי מפותחים שלי, עדיין מחייכים את החיוך האווילי שלהם. קבוצת הגועל נפש שנדבקה אלי ויצאה עימי למסע הגדול לחיפוש אחר האוצר, קבוצת שטיחי הרצפה העלובים שלי עדיין נושמת. כן, לדאבוני, שודדי הים שלי כולם, ללא יוצא מן הכלל, עדיין חיים!

שודדים: חיים, חיים, חיים!

הוק: שמונה דחלילים מכוערים, שמתעקשים בוקר בוקר לקום ולהצטחצח אל המבצע היומי שלנו! (סמי סוגר את הספר) עוד לא סיימת, מטומטם.

סמי: מה שתגיד בוס.

הוק: יומן המסע היקר שלי, לפי המפה מפה

סמי: מכון

הוק: מכון

סמי: מד רוח

הוק: מד רוח

סמי: מצפן

הוק: מצפן

סמי: מד השיפועים

הוק: מד השיפועים

סמי: מודד הגלים

הוק: מודד הגלים

סמי: מחוגת קו המשווה

הוק: מחוגת קו המשווה

סמי: הברנדי שלי

הוק: הברנדי שלי

סמי: הברנדי שלי!

הוק: בבקשה!

סמי: יומן המסע היקר שלי, אני יכול להביט במפה, למדוד את הרוח, את השיפועים, את הגלים, את הכיוונים ואת קו המשווה. לעשות את כל החישובים החשובים כשביל למצוא את האוצר הגדול, שבגללו הגענו עד לאי השדים הזה, האי שבארמתו עמוק עמוק חבוי האושר והעושר שלי! של קפטן הוק!

שודדים: הוק, הוק, הוק

הוק: תסתמו קופים! וכשנמצא את האוצר, נחזור

הביתה ואז אקים לי תיאטרון, תיאטרון משלי ורק שלי. וכל השחקנים הממורמרים שחשבו שאני, אני סר גיימס הוק, לא מתאים לשחק לצדם בלהקה שלהם, בגלל שיש לי רגל של שולחן ושאני פושע לא נחמד ומגעיל, כל השחקנים הממורמרים שקינאו בי וזרקו אותי יקבלו אותי בחזרה ובגדול כמנהל התיאטרון והכוכב הבלעדי של התיאטרון שלי. תיאטרון הנקמה של הוק!

שודדים:

הוק, הוק, הוק!

הוק:

אני אשחק את כל התפקידים הראשיים, אני אהיה

שודדים:

המלט

הוק:

ואותלו, כי אני לא סתם איזה שודד ים עצבני. אני קפטן הוק, ברוך הכשרון, אני השודד התיאטרלי הראשון!

שודדים:

הוק, הוק, הוק

הוק:

עכשיו תשתקו חנפנים, כי יש לי סוד גדול לספר לכם. סמי, הגרמופון. אוי כרמן, האופרה הכי אהובה עלי, צפרדעי ים סגולים מתוקים שלי, לאבא יש סוד חשוב לספר לכם.

בחיפושים היום אחר האוצר באי, הגעתי עד ללגונה הסגולה, פתאום ראיתי על אחד הסלעים יושבת לה, הנערה הכי יפה בתבל, ומסלסלת בקול פעמונים שלא שמעתי יפה כמוהו מעולם!

סמי:

ואיך קוראים לה?

הוק:

תנחש, איך קוראים לה?

כרמן?

סמי:

כל הכבוד אדיוט. עכשיו נצא כולנו לקרחת

הוק:

היער. נחכה לה וכשהיא תגיע, נקשור אותה בחבלים חזק והופ, נחטוף אותה לספינה, לתהילה, לכרמן ודון חוזה, סמי!

סמי:

(לשודדים) כרמן כפי שאתם שומעים היא אופרה מאוד ידועה ואהובה שכתב בִּיזָה.

זוכרים שהסברנו לכם מה זה אופרה?

שודדים:

אופרה, אופרה, אופרה

סמי:

ובכן, באופרה "כרמן" מככבים כרמן עצמה

ואהובה דון חוזה. קפטן הוק רוצה שנחטוף את כרמן, שראה ושמע בלגונה הסגולה, נגנוב את האוצר, נחזור לעיר ונעלה את האופרה בכיכובו ובכיכובה!

הוק:

כרמן, כרמן. אני אשחק את דון חוזה והיא

תהיה כרמן. עם בת זוג כזאת, כל אירופה

תשתחוה לי. מה אירופה? כל העולם ישתחוה לי, מה כל העולם? כל היקום ישתחוה לי, מה כל היקום? כל הפלנטות ישתחוו לי, הכרמן ש לי, היא האוצר הטוב ביותר שמצאתי אז קדימה, סמי, חבלים.

סמי:

חבלים, בוס.

הוק:

לקשור את כרמן חזק חזק.

סמי:

חזק חזק.

הוק:

קדימה, צפרדעים, יוצאים למשימה.

סמי:

שורה עמוד! לפקודתך קפטן הוק אחד, שתיים, שלוש, ארבע, חמש, שש, שבע, שמונה.

הוק:

יפה, קדימה צפרדעים יוצאים אל קרחת היער,

המטרה – חטיפה ובדרך מה שרים?

את ההימנון בוס!

הימנון, הימנון, הימנון!

סמי:

שודדים:

קפטן הוק:

אם ראית פשע,

אם חווית רשע,

או חטפת את

המתכון הברוק

אז אתה יודע:

לא צריך להתגעגע,

אתה לא זקוק לקפטן הוק.

העולם לא זקוק לקפטן הוק,

כי הפחד חקוק עם קפטן הוק,

וחושך צלמוות על פני תבל

בזכות קפטן הוק – רב החובל

העולם בצרות ומהומה על פני תבל

העולם מתמוטט וחושך צלמוות על פני כולם

העולם בצרות, העולם מתמוטט,

בזכות השודד – שודד הים.

אנחנו לא טובים ולא נחמדים,

אבל מאוחדים כי אנחנו שודדים,

אנחנו לא טובים ולא נחמדים,

אבל מאוד גאים שאנחנו שודדים!

ואם תבוא לצוות הנודד,

לא תהייה יותר בודד,

תהיה רשע כמו כולם,

תהיה שודד שודד בים!

אך אם עשית קטע,

שודדים:

קפטן הוק:

שודדים:

קפטן הוק:

ומצפונך לפתע

על החטא מכה, ואתה

הולך לאיבוד,

אז להיות פושע

אתה אינך יודע,

קבל מעט עידוד

מקפטן הוק

העולם עוד זקוק לקפטן הוק,

כי האושר יבוא עם קפטן הוק,

ואור יזרח על פני תבל

בזכות קפטן הוק רב החובל

העולם פוחד כמו ג'וק

מקפטן הוק

העולם עוד יודה שזה הוא שדפוק,

ומנהיג העולם, תוך זמן קצר – זה ברוק –

יהיה קפטן הוק!

קפטן הוק נשיא העולם

או חושך צלמוות על פני כולם!

קדימה, תולעים, קדימה גועל נפש, להסתער

אחרי! (יוצאים)

הוק, הוק, הוק, הוק

(רודף אחריהם) בוס, בוס חכה לי! בוס!

שודדים:

הוק:

שודדים:

הוק:

שודדים:

סמי:

(התנין נכנס מבוהל)

תנין:

פיטר... פיטר... פיטר... פן... שו... שו... שו... שו...

דדים... דדים... דדים...

פיטר... פיטר... פיטר... (פיטר פן נכנס)

שם, שם (פיטר פן יוצא) שם... שם... שו...
 שו... דדים... דדים...
 דדים... דדים... (יוצא אחר פיטר פן)

תנין:

פיטר: תנין חמודי, חמודון קטון שלי
 תנין: פיטר... פיטר...
 פיטר: כן, כן יפה פיטר...
 תנין: פן
 פיטר: יפה, תנינון, אתה מתקדם!
 תנין: שו... שו... שו...
 פיטר: מה?
 תנין: שו... שו... שו...
 פיטר: שובב! כן, פיטר פן שובב גדול!
 תנין: דדים... דדים... דדים...
 פיטר: מה זה דדים? תנין חמוד שלנו, אתה חייב
 להשקיע יותר בלימוד השפה,
 ולא להמציא כל מיני מילים שלא קיימות.
 תנין: שודדים
 פיטר: שודדים איפה?
 תנין: שם... שם!
 פיטר: די, אתה שוב ממציא.
 תנין: לי... לי
 פיטר: לילי?
 תנין: לי... לי...
 פיטר: לילי הנמרה!
 תנין: שודדים... שודדים... רע... רע...
 פיטר: לילי? שודדים עושים רע ללילי?
 תנין: כן.
 פיטר: אז למה לא אמרת מיד? קדימה, תנינון, תראה
 לי איפה הם?
 תנין: שם.
 פיטר: שם שם, הבנתי. אבל איפה בדיוק?

תמונה 4 – הלגונה הסגולה

(לילי הנמרה יושבת על הסלע בלגונה הסגולה, בתולות הים צוללות למים בבהלה, קפטן הוק מוציא תווים של כרמן וכשאקדח לרקתה של לילי הנמרה, השודדים קושרים אותה באכזריות)

הוק:

דון חוזה

מוציא עכשיו חוזה.

אני לא חולם ולא הוזה,

אני כזה

את ממש כרמן, זה לא יאמן,

חייבים להתחתן.

גם אם תאמרי לי לא,

זה כן.

ביחד על הבמות

נזכה לתשואות,

ואפילו הביקורות

יהיו מזהירות.

כי כשאת תהיי כרמן

ואני דון חוזה,

איש לא יותר

לחזות במחזה.

בשל קולך המהמם

ומשחקי המשגע,

איש כבר לא יזכור

שהייתי כאן פושע.

וכשמחיאות הכפיים

ימלאו את האולם,

שודדים:

ישכחו כבר שהייתי שודד נבזה בים.

זה אמנם נחמד ודי מתאים

להיות אלים ורע,

אבל יותר טוב ונעים

לככב באופרה

דון חוזה מוציא עכשיו חוזה

אני לא חביב ודי נבזה,

אני כזה

את ממש כרמן, מתאימה בול לתפקיד,

בידנו העתיד.

והפעם לא אסכים שוב

להפסיד.

ביחד על הבמות נזכה לתשואות,

ואפילו הביקורות

יהיו מזהירות.

אז שירי לי בקול

את האריה המפורסמת,

אני לא יכול לסכול

שאת סתם ככה מזמזמת.

(הוק מוציא תווים ומתחיל ללמד אותה את האריה, כשאקדחו ברקתה)

יפה

חזק יותר

מצוין

בשל קולך המהמם

ומשחקי המשגע,

איש כבר לא יזכור

שהייתי כאן פושע.

וכשמחיאות הכפיים

ימלאו את האולם,

ישכחו כבר שהייתי

שודד נבזה בים.

זה אמנם נחמד ודי מתאים

להיות אלים ורע,

אבל יותר טוב ונעים

לכבב באופרה!

השודדים:

אוי יפה שלי, אוי יפה שלי. קדימה סמי, אתם

לוקחים אותה, עכשיו בזהירות לספינה

כן, בוס

בזהירות הבנת?

כן, בוס!

אנחנו נמשיך לחפש את האוצר, יש לי הרגשה

כזאת, שהיום המזל לצדי. הנה, את כרמן היפה

יש לי כבר. עכשיו אני צריך רק למצוא איפה

חבוי כאן האוצר הזה, שכולם מדברים עליו,

והופ חוזרים הביתה.

הביתה, הביתה, הביתה.

שקט טיפשים. אז קדימה, קבוצה א – לספינה

עם כרמן לשם!

וקבוצה ב – איתי לחפש את האוצר שם!

(יוצאים)

פאיטר: (נכנס מחופש לשודד ים) לאן אתם הולכים?

סמי: לספינה, לשם

פאיטר: לא, לא, לא

פאיטר:

סמי:

פאיטר:

סמי: למה?

פאיטר: אסור

סמי: מי אמר?

פאיטר: הוא

סמי: מי קפטן הוק?

פאיטר: כן, קפטן הוק.

סמי: מה הוא אמר?

פאיטר: שצריך לשחרר אותה.

לילי: פאיטר פן, פאיטר פן

סמי: מה? מה היא אמרה? היא דיברה, מה היא

אמרה?

פאיטר: כלום. שמעת משהו שהיא אמרה?

סמי: חשבת...

פאיטר: היא נראית לי אילמת.

סמי: היא לא אילמת, היא רק עכשיו שרה.

פאיטר: היא אילמת שרק שרה.

סמי: מי אתה?

פאיטר: ומי אתה?

סמי: אני סמי

פאיטר: ואני סמיסמי! קפטן הוק שלח אותי להגיד לכם

שתשחררו אותה!

סמי: אבל הרגע קפטן הוק אמר לחטוף אותה

לספינה. הרגע הוא היה כאן ואמר הרגע!

פאיטר: והרגע הוא שינה את דעתו

למה?

פאיטר: הוא אמר שלילי הנמרה

סמי: אני לא רואה כאן שום נמרה

פאיטר: כי לילי היא לא סתם נמרה!

סמי: אבל זאת כרמן, זאת כרמן, מה פתאום נמרה,
איזו נמרה?
פיטר: לילי היא נמרה כזאת (קולות) שעוד מעט
תהפוך לעטלף כזה (קולות) שאם תתעסקו
איתה, הוא יהפוך לעורב, (קולות) שינקר לכם
את כל הגוף, לכולכם. ואז הוא יחזור להיות
דינוזאור, (קולות) שיטחן לכם את הנשמה.
והנמרה (קולות), שהפכה לעורב (קולות), ואחר
כך לנשר (קולות), שהפך לדינוזאור (קולות),
שיהפוך לצפרדע (קולות), שיהפוך לסוס
(קולות), שיהפוך לזמיר (קולות), שיתחיל
לרקוד ולשיר (קולות), מה אתם רוצים שכל זה
יקרה לכם בגללה?
שודדים: לא, לא, לא
פיטר: אז תשחררו אותה, מהר! מהר!
שודדים: מהר! מהר! מהר!
פיטר: לשחרר
שודדים: לשחרר, לשחרר, לשחרר!
(השודדים משחררים את לילי, קפטן הוק נכנס עצבני)

הוק: מה זה, מה אתם עושים, מטומטמים? מה אתם
משחררים את החטופה הכי טובה שלי, כרמן?
בזמן שאני מחפש את האוצר בשביל כולנו.
אתם עושים לי מרד!
סמי: לא בוס, זה לא מרד!
הוק: אז מה זה, מה אתם עושים?
סמי: אנחנו עושים מה שאמרת לנו לעשות.

הוק: אני?
סמי: כן. בגלל מה שאמרת שהיא נמרה ועטלף ועורב
ו...
הוק: שתוק אדיוט, בטטה, מי אמר שאני אמרתי?
סמי: הוא.
הוק: מי?
פיטר: אני.
הוק: מי אתה?
לילי: פיטר פן
הוק: תשתקי ותתאמני לאופרה.
פיטר: תשחרר אותה, ומיד
הוק: עם מי יש לי הכבוד?
פיטר: כנראה שאין לך, אם אתה חוטף ככה סתם
בחורות.
הוק: זה לא סתם, זאת כרמן, ואני מבין שגם אתה
מעוניין בה לאיזו אופרה משלך.
פיטר: אני שומר עליה.
הוק: באמת?
לילי: כן, הוא פיטר פן.
הוק: תשתקי, אמרתי, ותתאמני לאופרה
פיטר: תשחרר את לילי, היא לא עשתה לך רע!
הוק: נכון.
פיטר: ואני מבקש בטוב שתשחרר אותה.
לילי: פיטר פן
הוק: תשתקי כבר וזהו! אם אתה רוצה את כרמן,
אתה צריך להרוויח אותה כמו גבר. סמי, מספיק
לרעוד, ותביא לנו חרבות.
סמי: כן, בוס.

פיטר: בשביל מה?
 הוק: מי שמנצח, את כרמן לוקח!
 פיטר: אני לא מאמין באלימות, אני רק מבקש שתעזוב אותה ואת כל האי שלנו בשקט. אני לא רוצה להילחם כך.
 הוק: אבל לי דווקא מאוד מתחשק. (סמי נכנס עם החרבות) קדימה, עכברון, בוא נראה מה אתה שווה?
 לילי: פיטר פן תיזהר!!
 הוק: בוא נראה איך אתה נלחם עליה כמו גבר!
 לילי: פיטר פן!

(פיטר פן וקפטן הוק נלחמים, לילי מעודדת את פיטר פן ומזהירה אותו, סמי מפוחד, התנין מגיע ואוכל לקפטן הוק את היד שנייה לפני שהוא נועץ את חרבו בלבו של פיטר פן.)

שודדים: אכלו להוק את היד!
 פיטר: אני מצטער אדוני, אבל אתה בקשת את זה.
 הוק: היד, היד
 שודדים: אכלו להוק את היד!
 פיטר: אתה הבאת על עצמך את זה! בואי לילי!
 הוק: היד שלי, היד!
 שודדים: אכלו להוק את היד!
 פיטר: אני מקווה שלמדת לקח!
 לילי: אכלו להוק את היד.
 פיטר: כן, לילי, אין מה לעשות, הרעים בסוף סובלים!
 סמי: (בורח) אכלו להוק את היד, אכלו להוק את היד
 הוק: אכלו להוק את היד, אכלו לי את היד שלי, היד

שלי. סמי, לאן אתה רץ? ומה עם היד שלי, סמי, היד שלי אצל התנין. מה עם היד שלי? איך אני אלחם בכל האויבים שלי, סמי? היד שלי, היד שלי, התנין אכל לי את היד בגלל פיטר פן. אני עוד אראה לו. אני אנקום בו עד טיפת דמי האחרונה. דם, דם, דם סמי יורד לי דם, סמי, הנה, הנה (מוציא מטפחת לבנה) איפה כולם? אני רוצה את אמא שתחמם לי כוס שוקו אני צמא. סמי, אני רוצה לאמא! אמא, אני נפצעתי ולא עשיתי כלום, זה הם שהתחילו איתי, אמא, את סיפרת לי שגולדתי עם הכל, נכון? אמא, אמא, אין לי יד! היד שלי, סמי, היד שלי, זה לא קצת בזבוז להשאיר ככה את היד שלי אצל התנין? אמא, אני צמא, אני רוצה שוקו, אני רוצה שוקו, שוקו! (יוצא)

תמונה 5 – קרחת היער

(טינקר בל עפה מעל קפטן הוק הצורח)

טינקר בל: פיט פיט, פיט פיט, פיט פיט
 פיטר: מה?
 טינקר בל: איפה היית ומה עשית, ומי זה המטורף הזה שצועק כאן, ולמה?
 פיטר: בוקר טוב לך גברת מגונדרת, בזמן שאת מתגונדרת לך קורים כאן הרבה מאוד דברים. כמו מה?
 טינקר בל: כמו שקפטן הוק חטף את לילי הנמרה. מגיע לה!
 פיטר: לא מגיע לה בכלל, היא נחמדה וטובה.
 טינקר בל: לוויכוח הזה בינינו לא יהיה סוף?
 פיטר: לא, קפטן הוק חטף אותה ואז אני יצאתי להציל אותה.
 טינקר בל: כמו תמיד.
 פיטר: כן, כמו תמיד. אבל הפעם קפטן הוק כמעט הרג אותי.
 טינקר בל: באמת?
 פיטר: אז קראתי לתנין החבר שלנו, שיציל אותי, והוא אכל לו את היר.
 טינקר בל: (צוחקת) את כל היר?
 פיטר: לא יודע אני חושב שרק את זה (מראה על כף היד)
 טינקר בל: טוב, סופר הוא כבר לא יהיה.
 פיטר: כן.

טינקר בל: רגע, רגע, ומה איתי?
 פיטר: מה איתך?
 טינקר בל: למה לא קראת לי להציל אותך, אני כבר לא מספיק טובה?
 פיטר: לא רציתי להטריד אותך באירוע כל-כך זניח. הגיוני.
 טינקר בל: אותך אני שומר לאירועים יותר משמעותיים.
 פיטר: אתה קורא לי רק שאתה צריך את אבק הפיות שלי בשביל להעיף ילדות מהמציאות לכאן.
 טינקר בל: נכון, זה אירוע משמעותי!
 פיטר: טוב, בוא נעוף קצת.
 טינקר בל: אני לא יכול, יש לנו עכשיו טקס חתימת הסכם שלום, ברית ידידות עם אדומי העור.
 פיטר: עם לילי?
 טינקר בל: כן, מעתה נשמור זה על זה, אדומים על לבנים לבנים על אדומים, ונחיה לנצח בשלום וידידות. תשארי, אנחנו עושים מסיבה.
 טינקר בל: מסיבה?
 פיטר: כן, של ריקודים ומחיאות כפיים.
 טינקר בל: מחיאות כפיים זה חשוב מאוד למה?
 פיטר: אתה לא זוכר פיט פיט, מחיאות כפיים מצילות פיות ממוות.
 טינקר בל: אוף, אני חייב לזכור את זה!
 פיטר: כן, אתה חייב!
 טינקר בל: טוב, וכעת במעמד חגיגי זה, החלטנו, לילי הנמרה כראש צוות אדומי העור, וונדי ואני פיטר פן, כראש צוות הילדים האבודים לחתום

על הסכם שלום, לשלום וביטחון לביטחון
ושלום.

ממעל, ממעל, מעל העננים,
פיות ומלאכים לתפילות נענים,
בקשות ודרישות, הבטחות ותקוות
אלפיים ביום, לא יותר לא פחות
המון עבודה, הרבה אחריות
לפתור את העולם ממעשים של שטות.
ואני חושב שאפשר ומותר
לשחרר מהם קצת עול כבוד ומיותר,
כי גם אנחנו למטה יכולים לעשות,
להיענות לתקוות, לתפילות, לחלומות,
לקיים את הקיים ולחיות כאן את היום,
לשמור על השלווה ולעשות שלום
אדומים, לבנים, לבנים, אדומים,
נחתום ביחד על ברית הדמים,
קצת אחריות לא תזיק כאן לכולם,
ואולי היום למעלה, ילכו לישון מוקדם.
אור אור אש, אדם לאדם,
עפר מלחש, הלילה הדם
בברית הדמים אנחנו דומים,
לבנים אדומים, אדומים לבנים,
אור אור אני, ואש ואש אתה,
שלום נבקש ויצאה קריאתה
של ברית הדמים לכל העמים,
אור אור אור אש ואנחנו אחים,
כשאנוש לאנוש כביום בריאתו

לילי:

יחבק מבטו ויבוא לקראתו,
בשלום לשלום בתודה,
אור אור אני, ואש אש אתה.

וונדי, לילי, פיטר,
הילדים האבודים
ואדומי העור:

אור אור אור, אש אש אש,
גופנו גועש, הנס התרחש,
אש אש אש, אור אור אור,
אנחנו בשלום החלטנו לבחור.
בשלום החלטנו לבחור,
ואנוש לאנוש כביום בריאתו,
יחבק מבטו ויבוא לקראתו.
בשלום לשלום בתודה,
אור אור אני ואש אש אתה.
אור אור אני ואש אש אתה.
שלום נבקש ויצאה קריאתה
של ברית הדמים לכל העמים,
שלום נבקש ואנחנו אחים.
ממעל ממעל מעל העננים,
פיות ומלאכים לתפילות נענים.
וגם אנחנו למטה הצלחנו לעשות
שלום בעולם שטוב בו לחיות.
שלום בעולם!

פיטר:

כולם:

(סוף מערכה א')

מערכה ב'

תמונה 6 – הבית בגזע העץ

(הילדים האבודים ואדומי העור ממשיכים לחגוג את ברית הידידות שכרתו ומשתוללים כשיכורים ברחבי היער.)

ילדים ואדומים: זה טוב, זה טוב, זה טוב שאפשר לאהוב!
זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
זה טוב שיש לך למי לדאוג,
זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
זה טוב שאפשר לאהוב!

(הילדים והאדומים מסובכים את גזע העץ הגדול, כשלפתע מתגלה הבית המרהיב בתוך גזע העץ. וונדי ליד הכיריים מסיימת את הכנת ארוחת הערב.)

וונדי: זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
זה טוב שיש לך למי לדאוג,
זה טוב שיש מישהו שדואג לך,
זה טוב שאפשר לאהוב

(הילדים והאדומים נכנסים אל הבית ומקבלים מוונדי קערת אוכל וכפית. לילי הנמרה נכנסת ואחריה אחרון חרון חביב התנין. כולם מתיישבים מוכנים לארוחה.)

וונדי: בתיאבון! (כולם אוכלים בשקיקה ובשתיקה)
וונדי...

וונדי: סולו, כמה פעמים אני צריכה לומר לך, שאין משיחין בשעת הסעודה?
אבל...
סולו!
אבל, רק רציתי...
סולו!
להגיד שזה טעים.
טעים.
אדומים: לילי, את רואה, הם מדברים!
וונדי: אין משיחין בשעת הסעודה, אין משיחין בשעת לילי!
סולו: הסעודה!
אדומים: סעודה!
וונדי: אני מקווה שהם הבינו.
תנין: אין
וונדי: סולו
סולו: זה לא אני
תנין: משיחין
נמו: זה התנין!
תנין: בשעת הסעודה,
וונדי: נכון, תנין חמודי, אין משיחין בשעת הסעודה. אבל עכשיו כן שוחחת בשעת הסעודה.
תנין: טעים
אדומים: טעים
וונדי: לילי, תגדי להם!
לילי: טעים
אדומים: טעים
לילי: מה, וונדי? את לא אוהבת את האוכל שאנחנו אוהבים?

לולי:

את לא אוהבת תפוחי יער מרוסקים?
לא... כן... אבל רק שאני כבר מתגעגעת לאכול
שניצל עם פירה ומלפפון חמוץ.

וונדי:

(כולם צוחקים)

לולי:

זה לא מצחיק! שניצל עם פירה ומלפפון חמוץ
זה הכי טעים.

תנין:

שניצל.

לולי:

כן, שניצל!

נמו:

מה, לולי, אתה יודע מה זה שניצל?

סולו:

אפילו אני לא יודע מה זה שניצל!

לילי:

גם אני לא יודעת מה זה שניצל.

אדומים:

שניצל?

לולי:

וונדי, מה זה שניצל?

סולו:

אז אם אתה לא יודע מה זה שניצל, איך אתה
אומר ששניצל עם פירה ומלפפון חמוץ זה הכי
טעים?

לולי:

שתדע לך, סולו, אני גם לא יודע מה זה פירה.

לילי:

גם אני לא יודעת מה זה פירה.

אדומים:

פירה

נמו:

מה זה בכלל פירה?

סולו:

שוונדי תגיד לנו מה זה פירה.

וונדי:

פירה זה מאוד טעים

לולי:

אמרתי לכם.

וונדי:

זה שלוקחים תפוחי אדמה

לילי:

מה זה תפוחי אדמה?

וונדי:

זה, זה כמו התפוחי יער שלכם

נמו:

תפוחי יער אני הכי אוהב

סולו:

תפוחי יער, אני המצאתי את האהבה אליהם.

לולי:

לא נכון, אני המצאתי את האהבה.

וונדי:

איזו אהבה?

לולי:

לתפוחי היער.

וונדי:

טוב, תנו לי כבר לדבר!

לילי:

מה יש לך לדבר, וונדי?

נמו:

על הפירה, טיפשים.

וונדי:

נמו, תבקש סליחה.

נמו:

אבל אמרתי עליהם, לא עלייך.

וונדי:

זה לא משנה על מי

נמו:

אבל הגנתי עלייך.

וונדי:

אני אסדר לבד.

נמו:

בסדר.

וונדי:

תבקש סליחה מלילי.

נמו:

סליחה.

וונדי:

וגם מהאדומים.

נמו:

סליחה!

וונדי:

יופי, עכשיו אפשר לחזור לפירה? שאף אחד

לא יפסיק אותי, ברור? פירה זה ככה, מבשלים

את תפוחי האדמה במים חמים ואחר-כך

לוחצים אותם ככה וככה וככה!

נמו:

זה בכלל לא מעניין אותנו, הפירה שלך

סולו:

כן, זה לא מעניין אותנו בכלל כל השניצל שלך.

לולי:

וגם לא מעניין אותנו בכלל המלפפון חמוץ הזה

שלך!

וונדי:

למה אתם כועסים?

סולו:

זה פשוט שתמיד את אומרת לנו שלא נפסיק

נמו :
 סולו :
 לולי :
 סולו :
 נמו :
 לולי :
 נמו :
 סולו :
 וונדי :
 סולו :
 וונדי :
 לולי :
 סולו :
 נמו :
 לולי :
 סולו :
 וונדי :
 נמו :
 וונדי :
 לולי :
 וונדי :

אותך בדיבורים שלך.
 וצריך להצביע
 ולא להיכנס זה לדבריו של זה!
 כן, וכל הזמן צריך לרחוץ ידיים
 ולא לדבר באוכל!
 וכל הזמן צריך לבקש סליחה
 וכל הזמן להגיד תודה
 ובבקשה
 ולילה טוב!
 אבל אלו הם הנימוסים וההליכות שאותם אני
 מכירה.
 אז מה?
 ככה אני רגילה, ככה גדלתי.
 אנחנו גדלנו אחרת.
 אנחנו בכלל לא גדלנו.
 פיטר פן בכלל לא מגדל אותנו.
 כי אסור לנו לגדול.
 אנחנו פשוט חיים וזהו. בלי כל הנימוסים
 וההליכות שלך.
 אבל אלו חוקים מאוד חשובים.
 שתוכלי לדבר כל הזמן בלי שיפריעו לך?
 הוויכוח הזה מעייף אותי.
 ממה את מתעייפת, וונדי?
 מהכל, מהכל. מלהכין לכם כל הזמן אוכל
 ולחכות שתגיעו בזמן, ואז שתאכלו בשקט ואז
 שתלכו לישון, לא לפני שתצחצחו את השיניים.
 ובבוקר להעיר אתכם, ועוד פעם לצחצח שיניים
 ועוד פעם דייסה. והכל כל-כך קשה לי.

אדומים :
 וונדי :
 אדומים :
 וונדי :
 אדומים :
 וונדי :
 לילי :
 וונדי :
 אדומים :
 וונדי :
 לולי :
 וונדי :
 לילי :
 וונדי :
 אדומים :
 וונדי :
 ילדים :
 וונדי :
 אדומים :
 וונדי :
 נמו :
 וונדי :
 סולו :
 וונדי :
 לולי :

קשה.
 כן, קשה לי. כי באמת הכל כאן כל-כך יפה
 וטוב, אבל בחיים שאני באה מהם הרבה יותר
 קל.
 קל.
 כן. אתם יודעים, זה לא כמו כאן. שם את
 האוכל מבשלים בדקה.
 דקה?
 כן, במיקרוגל.
 מיקרוגל?
 ואת הבית מנקים בשנייה.
 שנייה?
 כן, בשואב אבק
 שואב אבק?
 ואת הבגדים לא מכבסים בנהר.
 לא?
 לא, יש מכונת כביסה שמכבסת הכל בשעה.
 שעה?
 וכשמישהו חולה, ישר נותנים לו תרופה.
 תרופה?
 כן, והוא מבריא ביום.
 יום?
 ויש דיסק שמשמיע שירים.
 דיסק?
 ופקס ששולח מילים.
 פקס?
 ומחשב עם משחקים.
 מחשב?

וונדי: וטלויזיה!
 לילי: ויזיה?
 אדומים: ויזיה?
 וונדי: ויזיה זה לא ויזיה, זה טלויזיה. זה מין מכשיר
 כזה גדול מרובע, שרואים בו הכל. ואני כבר כל
 כך מתגעגעת לשבת על הספה ולא לעשות
 כלום, ולראות טלויזיה כמו שאני רגילה. זה
 חסר לי!
 נמו: גם לי זה חסר.
 סולו: איך אתה יודע שזה חסר לך, כשאתה לא יודע
 מה זה?
 נמו: זה חסר לי, אני מרגיש.
 לולי: גם אני מרגיש שזה חסר לי.
 לילי: לי זה לא חסר.
 וונדי: את יודעת מה זה טלויזיה, לילי?
 לילי: לא.
 וונדי: אז איך את יודעת שזה לא חסר לך?
 לילי: אני יודעת שזה לא חסר לי כי אני יודעת מה כן
 חסר לי!
 וונדי: באמת, לילי.
 לילי: באמת.
 וונדי: ואת רוצה לדבר על זה?
 לילי: לא.
 וונדי: למה?
 לילי: כי זה אישי.
 אדומים: אישי.
 וונדי: יפה, לילי.
 נמו: מה כל-כך יפה, אני לא מביין כלום. מה קורה

כאן, מה זה אישי?
 וונדי: אישי זה משהו שהסברתי לילי, זה משהו כזה
 כמו סוד, זה פרטי, זה בינינו.
 לולי: אז אני יש לי גם אישי אחד.
 וונדי: מה?
 לולי: לא יכול לספר.
 וונדי: למה?
 לולי: כי זה אישי!
 סולו: אני כל מה שברשותי זה אישי.
 נמו: ואני מעכשיו הכי אישי בעולם.
 אדומים: אישי, אישי, אישי
 ילדים ואדומים: אישי, אישי, אישי

(פיטר פן נכנס)

פיטר: מה קורה כאן, מה כל הצעקות האלו? וונדי
 ככה את כאילו אמא כשכל הילדים והאדומים
 צועקים והורסים את הבית? והתנין, תחזור מהר
 למים, מה אתה השתגעת, אתה עוד תתייבש.
 מהר, לך! (התנין יוצא)
 לילי: רואים ויזיה בטלויזיה!
 פיטר: איזה טלויזיה, טלויזיה?
 לולי: כן, זה מין מחשב כזה, שיש בו משחקים.
 נמו: כן, והוא מכבס את כל הבגדים בשעה.
 לילי: יותר טוב מהנהר.
 סולו: כן, והוא עושה אוכל בדקה.
 אדומים: דקה.
 לולי: ומנקה את הבית עם דיסק בשנייה.

אדומים :
 נמו :
 פיטר :
 ילדים ואדומים :

(פיטר פן שורק)

פיטר :

איזה דיסק ואיזה פקס ואיזה מחשב, תגידי לי
 וונדי, את השתגעת? את לא מתביישת למלא
 את הראש של הילדים והאדומים בכל כך הרבה
 שטויות?

וונדי :

זה לא שטויות.

פיטר :

זה כן. בשביל זה כרתנו ידידות עם אדומי
 העור? בשביל שהם יבואו לאכול ארוחת ערב
 וישמעו את כל השטויות שלך?

וונדי :

זה לא שטויות.

פיטר :

זה כן.

סולו :

זה החיים של וונדי מלפני שהיא באה לכאן.

נמו :

כן, זה הסיפורים שלה מהחיים.

פיטר :

סיפורים טובים?

נמו :

כן, מעניינים.

פיטר :

מעניינים?

סולו :

כן, זה נשמע מעניין.

פיטר :

מעניין?

לולי :

כן.

פיטר :

כן? אם אתם כל-כך מתלהבים מהשטויות של
 הכאילו אמא שלכם, מהחיים הכל-כך טובים

שמהם היא באה, אז אתם יכולים כבר עכשיו
 לחזור איתה לשם. כבר לא טוב לכם כאן? ושם
 מה טוב? אני רואה טוב טוב את החיים האלו
 שלה מלמעלה, יש שם שבילים ארוכים ומלא
 כאלו (צופר) ועוד (צופר) ואז באות עוד
 (מדגים) ועוד (מדגים) ואז כולם צועקים
 (מדגים) ויש רעש (מדגים) ואז באות עוד
 (מדגים) וקוראים לזה תאונה.

תאונה?

אדומים :

ואז אנשים סתם מתים. וזה טוב?

פיטר :

אבל פיטר.

וונדי :

בלי אבל, את רוצה לספר להם על החיים

פיטר :

שמהם באת, תספרי להם את האמת על הויזיה
 שלכם.

ויזיה

אדומים :

כן, יושבים בבית על הספה ואז (מדגים)

פיטר :

ועוברים (מדגים) ועוד (מדגים) ועוד אחת

(מדגים) ועוד (מדגים) ואז יש איש כזה

(מדגים) ואז הוא אומר דברים עצובים ואז

כולם יושבים ובוכים וזה טוב? כל הזמן בוכים

שם בגלל הויזיה הזאת שלך. זה טוב?

אנחנו הולכים.

לילי :

למה?

פיטר :

כי זה אישי.

לילי :

מה?

פיטר :

הדברים האלה זה ביניכם, לילה טוב.

לילי :

לילה טוב.

אדומים :

לילה טוב.

וונדי :

סולו : גם אנחנו הולכים לישון.
 פיטר : למה?
 נמו : כי זה אישי.
 פיטר : מה?
 לולי : הדיבורים האלה שלכם.
 נמו : וחוץ מזה פתאום עצוב לי.
 סולו : כן, גם לי.
 לולי : ואני פתאום התעייפתי והתגעגעתי.
 פיטר : למה?
 לולי : לא יודע, זה אישי.
 פיטר : מה זה כל האישי הזה?
 נמו : לילה טוב פיטר ווננדי.
 לולי : לילה טוב ווננדי ופיטר.
 ווננדי : לילה טוב.
 סולו : לילה טוב פיטר. ותטפל באישי שלך.
 פיטר : במה?
 סולו : אנחנו כבר יודעים מווננדי מה זה אישי ואתה ווננדי צריכים לדבר עכשיו בשקט על האישי שלכם.
 פיטר : על מה?
 סולו : לילה טוב.
 ווננדי : (יוצאים)
 פיטר : לילה טוב
 ווננדי : אני רוצה להבין בדיוק מה זה היה ומה קורה כאן כשאני לא בבית, כשאני עסוק.
 ווננדי : בתור מי אתה רוצה לדעת?
 פיטר : בתור הכאילו אבא.
 ווננדי : בתור הכאילו אבא אתה לא אבא ואפילו לא כאילו.

פיטר : למה?
 ווננדי : אם היית באמת כאילו אבא אז היית מתחשב בכאילו אמא ולא משאיר אותה ימים שלמים בבית עם הילדים האבודים להכין להם אוכל ולדאוג להם ללא עזרה.
 פיטר : אבל אני מאוד עסוק.
 ווננדי : כן? וכשאתה עסוק לך, אתה בכלל חושב על הכאילו אמא שלך?
 פיטר : כן.
 ווננדי : בתור מה?
 פיטר : מה בתור מה? בתור מה שאת.
 ווננדי : מה אני?
 פיטר : את הכאילו אמא.
 ווננדי : של מי?
 פיטר : של הילדים האבודים.
 ווננדי : ומה אני בשבילך פיטר?
 פיטר : את הכאילו אמא ואני הכאילו אבא.
 ווננדי : ומה אנחנו ביחד?
 פיטר : אנחנו הורים.
 ווננדי : כן? ואיך אנחנו הורים?
 פיטר : הורים טובים.
 ווננדי : אנחנו התחתנו?
 פיטר : התחתנו, מה פתאום?
 ווננדי : אתה אפילו לא יודע מה זה התחתנו.
 פיטר : התחתנו זה החלטנו.
 ווננדי : החלטנו מה?
 פיטר : להיות כאילו אבא וכאילו אמא.
 ווננדי : למה?

פיטר : כי זה טוב לילדים האבודים.
 וונדי : לפני זה?
 פיטר : לפני מה?
 וונדי : לפני הילדים האבודים?
 פיטר : מה לפני?
 וונדי : אתה יודע, שכאילו אבא וכאילו אמא מתחתנים
 כי הם אוהבים?
 פיטר : כן?
 וונדי : כן, ואז כשהם אוהבים נולדים להם ילדים.
 פיטר : כמו הילדים האבודים?
 וונדי : דומים.
 פיטר : אבל לנו כבר יש ילדים.
 וונדי : נכון.
 פיטר : וגם אנחנו אוהבים.
 וונדי : אנחנו אוהבים?
 פיטר : כן.
 וונדי : איך?
 פיטר : ככה
 וונדי : כמו מה?
 פיטר : כמו כאילו אבא וכאילו אמא.
 וונדי : ידעתי.
 פיטר : מה ידעתי?
 וונדי : שאתה לא מבין כלום, פיטר, אני... אני לא
 רוצה... להיות כמו כאילו אבא וכאילו אמא
 אני... רוצה שאתה תאהב אותי כמו...
 פיטר : אבל אני אוהב אותך.
 וונדי : כמו מה?
 פיטר : כמו מה? כמו מה? כמו וונדי

וונדי : אתה אוהב אותי כמו וונדי?
 פיטר : כן, אני אוהב אותך רק כמו וונדי.
 וונדי : פיטר, פיטר, פיטר.
 פיטר : מה?
 וונדי : ככה זה אהבה! ככה זה בדיוק כשאוהבים!
 כשאוהבים
 ביחד נשבעים
 להיות נאמנים.
 פיטר : כמו זוג יונים?
 וונדי : כל הלילות והימים.
 פיטר : כשאוהבים גם מתנשקים?
 וונדי : כן, זה נעים כשאוהבים
 כן, זה נעים כשאוהבים.
 פיטר ווונדי : ככה זה כשאוהבים. לאוהבים
 החיים יותר טובים, יותר יפים, יותר שווים.
 החיים הרבה יותר חיים כשאוהבים.
 כן, ככה זה כשאוהבים.
 וונדי : כשאוהבים
 בתוך הבטן מבפנים,
 שובל של נמלים
 עושה צימרורים
 ובלב ריגושים.
 פיטר : כשאוהבים גם מתחבקים?
 וונדי : כן, זה נעים כשאוהבים
 כן, זה נעים כשאוהבים
 פיטר ווונדי : ככה זה כשאוהבים, לאוהבים
 החיים יותר טובים, יותר יפים, יותר שווים,
 החיים הרבה יותר חיים כשאוהבים.

כן, ככה זה כשאוהבים.

פיטר:

כשאוהבים מתנשקים.

וונדי:

ומתחבקים.

פיטר:

וגם קצת נוגעים (נוגעים מדגדגים זה את זה

וצוחקים)

פיטר ווונדי:

ככה זה כשאוהבים,

ככה זה כשאוהבים. לאוהבים

החיים יותר טובים, יותר יפים, יותר שווים,

החיים הרבה יותר חיים כשאוהבים,

כן, ככה זה כש... ככה זה כש... ככה זה כש...

אוהבים!

(הם מתנשקים, הילדים האכזרים מציצים וצוחקים)

לולי:

וונדי

וונדי:

מה?

לולי:

אנחנו לא יכולים להירדם.

פיטר:

למה?

לולי:

לא יודע, ככה.

סולו:

פיטר

פיטר:

מה?

סולו:

גמרתם כבר עם האישי שלכם?

וונדי:

סולו, איזו שאלה זאת? זה אישי!

נמו:

וונדי, בואי לספר לנו סיפור.

לולי:

כן, שנוכל להירדם.

סולו:

כן

סולו, לולי ונמו:

סיפור, סיפור, סיפור.

וונדי:

אפשר, פיטר?

פיטר:

כן, אבל מהר, כי אני מחכה לך כאן!

(וונדי והילדים יוצאים, טינקר כל מציצה מגזע העץ)

טינקר בל:

פיט פיט

פיטר:

מה?

טינקר בל:

אתה מסתבך

פיטר:

מסתבך למה?

טינקר בל:

כי התאהבת

פיטר:

קצת

טינקר בל:

קצת הרבה, וזה לא טוב.

פיטר:

למה? זה דווקא טוב

טינקר בל:

כן? פיט פיט אתה ילד לנצח אתה לא יכול

להתאהב.

פיטר:

למה?

טינקר בל:

למה? פיט פיט יש אהבת ילדים ויש אהבת

בוגרים. אהבת בוגרים זה כל ההתאהבות שלך

בוונדי ואם תמשיך את זה אני לא אוכל לשמור

עליך יותר ואתה פשוט תגדל ותגדל ותגדל

ותגדל, ובסוף תהיה איש כזה, שהולך לעבודה

עם תיק ביד.

פיטר:

אבל אני רוצה להישאר ילד לנצח.

טינקר בל:

אז אתה חייב להפסיק את ההתאהבות הזאת,

פיט פיט, אתה חייב להחליט: או שתהייה ילד

לנצח או שתהייה של וונדי לנצח.

פיטר:

אני אחשוב על זה טינקר בל.

טינקר בל:

תחשוב טוב.

(טינקר כל עפה)

תמונה 7 – קרחת היער

(השודדים מציצים מעל הכית בגזע העץ)

הוק: זה כאן, זה חייב להיות כאן, הפיטר פן הזה, הוא חייב להיות כאן, אני מרגיש את זה ואני מריח שזה כאן. כן, והוא יודע למה הוא מסתתר, הוא יודע שכשאני אתפוס אותו, אין לו סיכוי. עם יד הזהב החדשה שלי אני אנקר לו את העיניים, אני אוציא לו עין עין, ככה, אני אעקור לו את השיניים, שן ועוד שן ועוד שן; אני אתלוש לו את כל השערות מהראש, ככה, שערה אחר שערה אחר שערה, עד שהוא יהיה קירח כמו ירח. מה הוא חושב לעצמו? שהתנין שלו יאכל לי את היד ואני אשתוק לו? אז הפלגנו לנו ועשו לי את יד הזהב החדשה שלי, ומה הוא חשב שלא נחזור לכאן לנקום בו? שנוותר? לא, אנחנו לא נוותר!
 שודדים: לא, לא נוותר!
 הוק: שקט טיפשים, בטח שלא נוותר. אבל לא נוותר בשקט!
 שודדים: לא נוותר
 הוק: נכון, תולעים, נכון מאוד. ובינתיים נשב לנו כאן ונחכה לנקמה. מה? מה? מה עשיתי רע? התאהבתי לי בכרמן, כרמן היפה שלי. הלב שלי כל-כך מתגעגע אליה, אחרי שננקום בזוב, אנחנו חייבים למצוא את כרמן שלי, כרמן אהובתי. אוי האהבה, האהבה, היא כל-כך

טובה וקשה, כל הלב שלי נשרף בגלל כרמן שלי, כרמן... ראיתם את יד הזהב שלי? ראיתם איך אני מפזר בה את תלתלי? יד נהדרת! אתם יודעים, אני גם יכול לפתוח איתה בקלות קופסאות שימורים, זה יותר טוב מיד רגילה. אני גם יכול לגרד איתה את הגב, נהדר, ככה, (שודדים צוחקים), שקט וגם לחטט באף ככה, שעות (שודדים צוחקים) שקט, אני שומע משהו. להתחבא טיפשים, מהר, מהר מסביב מסביב, בשקט.

(לילי הנמרה נכנסת בריצה)

לילי: פיטר פן, פיטר פן
 סמי: בוס, זאת כרמן.
 הוק: כרמן שלי, אהובתי.
 לילי: פיטר פן, פיטר פן
 סמי: לתפוס אותה בוס?
 הוק: לא, שקט, חכו!
 לילי: פיטר פן, פיטר פן! (פיטר פן מופיע בעץ)
 פיטר: לילי, שקט, כולם כבר ישנים!
 לילי: הרוח הרעה, הרוח הרעה.
 פיטר: מי?
 לילי: הרוח הרעה, קפטן קוק, פיטר פן, הם כאן, ראיתי אותם, פיטר פן, הרוח הטובה, בוא, בוא. אני בא.
 פיטר: כרמן, אהובתי.
 הוק: לתפוס אותה בוס?
 סמי:

הוק: לא, טיפשים, חכו. יש לי תוכנית יותר טובה.
 (פיטר פן יוצא מן הבית)
 לילי: פיטר פן, הרוח הרעה, כאן
 פיטר: איפה, לילי?
 לילי: שם, שם, ראיתי אותו, עם יד ככה ככה חדשה!
 זהב זהב כל היד!
 פיטר: בואי לילי, אל תפחדי, לילי, אנחנו נגרש אותם.
 כרתנו ברית ידידות, נכון?
 לילי: ברית ידידות!
 פיטר: בואי נגרש אותם!
 לילי: רוח טובה פיטר פן תודה! (פיטר פן וילי יוצאים)
 הוק: אוי, כרמן, כרמן אהובתי.
 סמי: לתפוס אותם, בוס!
 הוק: לא, אדיוט, חכו, יש לי תוכנית חדשה מצוינת.
 סוף-סוף מצאנו איפה הוא מתחבא, הפרפר
 הקטן. זה הבית שלהם, שם בפנים ישנים כל
 הילדים שלו. נחטוף אותם אל הספינה ונחכה
 לו בשקט בשקט, במגרש הביתי שלנו. קדימה
 טיפשים, לחטוף אותם עם השקים.
 סמי: עם השקים, בוס.
 הוק: לקשור חזק חזק
 סמי: חזק חזק, בוס.

(השודדים נכנסים לבית, הוק מוציא את הברנדי שלו מנשק אותו.)

הוק: אני בדרך הנכונה, בדרך הנכונה לזכות בנקמה
 הגדולה ובכרמן שלי. (מניח את הברנדי על

מצע הדשא) כרמן שלי, אני חייב להכין לה שיר
 לכבוד הפגישה המחודשת שלנו. כרמן, נשמה
 שלי, לא, לא. כרמן כרמן יפתי, לא, לא, לא
 טוב, כרמן כרמן אהובתי, את בסוף תהיי אשתי,
 אוי, זה נהדר; אוי זה טוב, אני גאון!

(השודדים זורקים את הילדים ווונדי מהבית)

סמי: בוס
 הוק: למה אתה תמיד מפריע לי באמצע היצירה?
 סמי: בוס, קשרנו אותם.
 הוק: יופי.
 סמי: וכיסינו להם את הראש.
 הוק: מצוין.
 סמי: שלא יראו ולא ישמעו.
 הוק: נפלא. האהבה אלייך מופלאה מאהבת החיים,
 והיא הופכת את החיים לים של אהבה.
 סמי: בוס?
 הוק: למה אתה תמיד מפריע לי באמצע היצירה?
 סמי: אבל אנחנו מוכנים.
 הוק: מוכנים טוב מאוד. מי אלו?
 סמי: הילדים, בוס.
 הוק: הילדים, אז למה אתם מחכים? מה אתם
 עומדים כמו גלמים, מטומטמים, קדימה, מהר
 לספינה, אנחנו בדרך הנכונה!

(טינקר כל נכנסת, מבחינה בברנדי, מרחיחה פותחת שותה מעט)

טינקר בל:

טעים! (שותה עוד, מניחה את הכרנדי. פיטר פן נכנס אל הבית, כשהוא יוצא, טינקר בל כבר רדומה.)

פיטר פן:

טינקר בל, ראית איפה וונדי, איפה הילדים האבודים שלי? טינקר בל, הם לא במיטות. אין אף אחד בבית טינקר בל. טינקר בל, מה קרה לך? טינקר בל את מתה? אוי היא מתה טינקר בל, טינקר בל, הפיה שלי, הפיה הטובה שלי, טינק בל, מה פתאום את מתה? טינקר בל שלי אל תמותי לי. (מבחינן בכרנדי) מה זה? מה זה? זה רעל, טינקר בל שלי, שתית מהרעל, את מתה זה קפטן הוק, הוא הרעיל אותך הוא חטף את הילדים שלי את וונדי שלי, טינקר בל, מה אני אעשה, מה אני אעשה? מה לעשות טינקר בל, את לא יכולה ככה למות לי פתאום, כשאני כל-כך מבובלל, את הפיה שלי. את לא יכולה ככה למות לי מהרעל של קפטן הוק הרשע. רגע רגע, אני נזכר. כן, אני נזכר במה שאמרת לי כל הזמן, מה שהייתי חייב לזכור, כן אני נזכר: מחיאות כפיים מצילות פיות ממוות. כן, אני זוכר עכשיו, מחיאות כפיים מצילות פיות ממוות. מחיאות כפיים. מאיפה יהיו לי עכשיו מחיאות כפיים? וונדי והילדים נחטפו וילי והאדומים נפחדים במאהל שלהם, ואין לי מחיאות כפיים, רק המחיאות כפיים שלי, אבל זה קצת. (מנסה) זה קצת, צריך הרבה, הרבה מחיאות כפיים, היי אני שומע, כן מחיאות כפיים, אני שומע עוד מחיאות כפיים, טינקר בל

את שומעת? מחיאות כפיים את שומעת? עוד ועוד מחיאות כפיים מכל הילדים, כל הילדים הטובים, שלא מסכימים שאת תמותי לך פתאום ותעזבי אותי לבר, פיה שלי, את שומעת? פיט, פיט.

טינקר:

פיטר:

טינקר בל, את חיה! מחיאות הכפיים הצילו אותך ממוות, הילדים הטובים מחאו כפיים חזק והצילו אותך

(התנין נכנס)

תנין:

פיטר:

תנין:

פיטר:

תנין:

פיטר:

תנין:

פיטר:

תנין:

פיטר:

טינקר בל:

פיטר פן, פיטר פן, וונדי. כן, איפה וונדי והילדים? הוק, הוק לקח. הוק לקח, לאן? שם, שם. בספינה שלהם. כן. תודה חבר שלנו, קדימה תוביל אותי לשם. לשם. טינקר בל, בואי, אני חייב להציל את וונדי והילדים שלי, את באה? רק אם תספר לי עוד קצת על מחיאות הכפיים שהצילו אותי. מה, הן באמת היו כל-כך חזקות?

תמונה 8 – ספינת השודדים

(ספינת השודדים שטה אל החוף ונעצרת. השודדים מפרקים את תכולתה אל החוף.)

הוק: לאט, לאט, כן, כן, קדימה, כן, זה חוף מצוין לחכות לגמד המתעופף, לפרפר המתפרפר, ליתוש המתיש, לזבוב הנכוב הזה, לפיטר פן הזה. קדימה, קדימה, יותר מהר לפרוק, הכל לקראת המאבק הגדול. חביות למטה, פמוטים, נרות, ארגזים, מהר מהר תולעים שלי, לטאות עייפות שלי, להתעורר, קדימה! בריצה הופ, הופ, הופ, הופ. איפה הילדים המגעילים, איפה הבלונדינית? קדימה, תזרקו אותם לחוף. עם השקים, בוס? אמא'לה. אמא'לה, אבא'לה, סבתא'לה, מה את נבהלת? בת ערובה קטנה שלי, מה את בדיוק חושבת שאת עושה כאן? את והגמדים סביבך, אתם כמו פירורי לחם קטנים, הנה אני מפזר אתכם כאן על החוף פירורים פירורים והיונה הקטנה שלכם, הפיטר פן שלכם, יבוא ללקט אתכם, כי הוא אוהב ללקט פירורי לחם, כמו כל יונה, ואז אני כבר אלקט אותך, ואז אני אעשה ממנו לקרדה מעור תנין, ואז אני אניח את הלקרדה ביער. ואז הכרמן שלי, הנמרה המנומרת, תבוא ללקט את הלקרדה. כי כרמן, זה ידוע, אוהבת לקרדה מעור תנין. ואז אני אלקט גם אותה,

ונחזור הביתה, ואז אני אקים לי סוף-סוף את תיאטרון הנקמה שלי, ואשחק לי את כל התפקידים הנהדרים ששקספיר כתב במיוחד עבורי.

שודדים: שקספיר, שקספיר, שקספיר
הוק: כן, גועל נפש, צמאי תרבות שלי. כן סמי, אוי זה עושה לי חשק. סמי, זה עושה לי חשק.
שודדים: הצגה, הצגה, הצגה
הוק: כן, הצגה, גמדים, בלונדינית, שימו לב, בזמן שאנחנו מחכים ליתוש, אתם זוכים במופע חינם, מופע הבלהות של גיימס הוק מאת ויליאם שקספיר.
שודדים: שקספיר, שקספיר, שקספיר
סמי: צלצול ראשון – קדימה להסתדר, לא להידחף, יש עוד כרטיסים. צלצול שני – לשבת יפה, כן גבירתי, ערב טוב, כן, הערב אנחנו מציגים את הטרגדיה הקלאסית – המלט!
שודדים: המלט, המלט, המלט
הוק: להיות או לא להיות, לא זה לא יכול להיות! (זורק את הגולגולת, סמי זורק לו חרב) או יותר טוב להניח את החרב שלי ולשים קץ לכל היסורים האלו! הרי אני, אני כמו ידי בחרבי, יכול לגזור את גזר דיני! (כל השודדים מוחאים כפיים בהתלהבות וצועקים)
שודדים: בראבו בוס, בראבו בוס, בראבו
הוק: שקט! תנו כבוד לשיקספיר
שודדים: שקספיר, שקספיר, שקספיר
הוק: סמי.

סמי :

וכעת בתפקיד אותלו, השחקן הגדול ביותר

שודדים :

בעולם ג'יימס הוק, ובתפקיד דודמונה

וונדי :

היא, היא, היא (זורקים את וונדי לבמה)

לולי :

אמאילה, אי

וונדי :

וונדי

אי, אי, אמא !

סולו :

תעזבו אותה

נמו :

כן, תעזבו אותה

וונדי :

אמא

הוק :

דודמונה הבוגדת, דודמונה הבוגדת. גם אם

תשבעי ותכחישי, את תמותי, מות תמותי, כי

ראיתי את המטפחת בידו של קסיו. אני ארצח

אותך, אני אחנוק אותך, (חונק את וונדי) אני

אסתום לך את כל העורקים בצוואר. הלשון

שלך תצא החוצה ואת תחרחרי חר... חר...

חר... כי מגיע לך, מגיע לך למות

שודדים :

כן, בוגדת, בוגדת, בוגדת

לולי :

וונדי !

וונדי :

אי אי.

סולו :

תעזוב אותה.

נמו :

תעזוב אותה.

שודדים :

בוגדת, בוגדת, בוגדת.

וונדי :

אי.

הוק :

מה את צועקת, מה את פוחדת? זה רק

תיאטרון. כאן, זה כאילו.

לולי :

וונדי, זה כאילו.

הוק :

שתוק, גמל, זה הבקרוב של המופע האמיתי,

המוות של הפיטר פן שלכם ושלכם !

לולי :

אבל אנחנו רק ילדים.

הוק :

כן? אתם ילדים קטנים ומתוקים, נכון? כמו כל

הילדים הקטנים והמתוקים, נכון? ומה אתם

חושבים שרק אתם ילדים, שאנחנו לא היינו

ילדים קטנים ומתוקים כמוכם? אתם חושבים

שאני לא הייתי תינוק מתוק, שאני לא הייתי

תינוק מתוק, שאני לא הייתי פעם פיטר פן?

אתם שומעים? שיר ערש לו בחרש מתנגן?

כן, גם אני הייתי פעם פיטר פן.

כן, בגן הילדים אהבו אותי מאוד,

הייתי התורן וזכיתי בכבוד.

כל מה שבקשתי נתנו לי עוד,

אפילו הגננת היתה אלי טובה,

הרעיפה באוזניי אלפי מילות חיבה,

כלילות נרדמתי בתוך שמיכת קטיפה,

גם אותי עטפו בחום ואהבה.

כן, גם אני הייתי תינוק מתוק,

גם אני ידעתי לחייך ולצחוק,

גם אותי אהבו ועכשיו זה רחוק,

מלפניי הפשע מאחוריי החוק,

צבטו אותי הדודות,

וקנו לי ממתק,

במכות ובמריכות

הייתי החזק,

במסיבות הריקודים

מחאו לי כף,

הייתי הבן הבכור, המועדף,

במשחקים אהבתי
ראשון להסתכן,
כל הבנות חלמו איתי להתחתן,
הייתי חתיך,
לא איזה פוץ מסכן,
גם אני הייתי פעם
פיטר פן.
כן,
גם אני הייתי תינוק מתוק,
גם אני ידעתי לחייך ולצחוק,
גם אותי אהבו, ועכשיו זה רחוק,
מלפניי הפשע מאחורי החוק.
גם אני הייתי ילדון מקסים,
גם אני האמנתי בפיות ונסים,
אבל עכשיו להרוג אותי מנסים,
כי אני לאנושות לא כל-כך מתאים.
אני לא כועס והפסקתי להאשים,
אני רק מנסה שתבינו, ננסים,
החיים לא קלים, הם נוקשים וקשים,
והופ, אתם גדלים, והופכים לאנשים.
אתם שומעים? שיר ערש לו בחרש מתנגן,
כן, גם אני הייתי פעם פיטר פן!
(לוונדי) מה את בוכה? זה החיים שלי, לא
שלך.
זה עצוב.
כן זה עצוב, כי אני שחקן גדול, אני אמין, אני
מרגש, אני מצמרר את הקהל שלי. רוצה
חתימה?

וונדי:

הוק:

וונדי: לא.
הוק: לא? לא צריך, סמי.
סמי: כן, בוס.
הוק: נמאס לי.
סמי: ממה בוס?
הוק: נמאס לי לחכות לפרופלור המעופף, הוזה. אני
הולך לנוח, ושיהיה כאן שקט. קדימה, להתפזר
מסביב ולחכות לפרפרון.
סמי: כן, בוס. קדימה להתפזר מסביב.
הוק: ותקראו לי מיד כשהוא יבוא!
סולו: הוא יבוא.
נמו: הוא חייב לבוא.
הוק: שקט שם!
סמי: שקט!
וונדי: פיטר פן חייב להציל אותנו
נמו: הוא יציל אותנו בטוח.
סולו: הוא בדרך, הוא עוד מעט יגיע.
לולי: הוא חייב להגיע.
נמו: הוא יבוא, הוא יבוא.
וונדי והילדים: הלילה הוא חייב להגיע,
הלילה הוא יבוא,
הלילה הוא יפתיע,
וישא אותי עימו.
וונדי: וכשיבוא,
אהיה כולי שלו,
אני והעולם כולו.
הוא חייב לבוא
הוא חייב לבוא
ילדים:

וונדי: ילד של שלום,
ילד של תקווה,
מתי אתה בא,
לגבור כאן על הרע?
לולי: פיטר פן!

(פיטר פן מרחף מעל)

פיטר: להמריא על כנף הרוח,
גוף מתוח אל על,
זה ידוע, גוף בטוח
לא ינוח לו כלל.
להמריא עם גוף מתוח,
והכח הוא מוביל.
מסתער לי על הרוח,
באתי להציל!

שלוש שודדים, מה העניינים?

אתם מופתעים, חבורת מטומטמים.

הוק: (יוצא מהספינה) שלום לך וברוכים הבאים,

הגעת סוף-סוף להיפרד מהחיים?

פיטר פן:

שלום לך הוק, כולי מורא ובהלה,

מה יש לך שם במקום היד שנאכלה?

הוק:

קרט שיתקע לך בתוך הלב,

לב עם קרט מאכל שאני אוהב.

פיטר:

גם אני אוהב מאכלים כמו דגים,

אבל תגיד לי, זה יפה, שאתה חכם על ילדים?

הוק:

בוא תרד, אני אוכל אותך יא עטלף,

מה הגבורה הזאת מעלינו לרחף?

פיטר: אולי הראש הריק שלך סוף-סוף יתעייף
מלהביט לשמיים, לפני שתתנדרף.
הוק: לא אתנדרף לפני שהגברת והילדים
יהיו מאכל טרי לכל התנינים.
פיטר: אם אתה גבר, תניח לילדים ולגברת.
הוק: אפשר להילחם גם בכבוד, זאת משימה מוכרת?
נלחמתי מספיק, ילדון טיפש, תפסיק להטיף,
ותרד מהר לפני שאני מתחיל כאן להחטיף!
שודדים: קפטן הוק, אתה המלך,
חסל מיד את היבלת
ילדים: פיטר פן הוא המנצח,
קפטן הוק בצד צורח!
שודדים: פיטר פן חלשלושון,
קפטן הוק מקום ראשון!
ילדים: קפטן הוק מקום אחרון,
פיטר פן הוא שגעון!

(קפטן הוק תופס את וונדי על הסיפון הצר)

וונדי: פיטר פן, פיטר פן
הוק: הופ למים, לתנין.
לולי: וונדי
נמו: וונדי תיזהרי!
סולו: וונדי אל תפחדי! (פיטר פן מופיע על הסיפון)
הוק: באת להתחלף איתה, אתה רוצה לבקר את
החבר התנין שלך?
פיטר פן: תשחרר אותה.
הוק: הנה הופה, שתרתמי. עכשיו בוא, בוא אלי, אל

אבא, חמודי, בוא בוא.

(פיטר פן נאבק בקפטן הוק על החרטום, קפטן הוק נופל למים)

פיטר פן: אתה בקשת את זה!
 סמי: בוס! בוס.
 פיטר: עזוב אותי.
 סמי: אבל אתה עכשיו הבוס שלי.
 פיטר: אני לא שום בוס שלך.
 סמי: כן, אתה כן.
 פיטר: מה פתאום?
 סמי: כן, אתה חייב להיות הבוס שלי, אני לא יכול שלא יהיה לי בוס, אני חייב שיהיה לי בוס, אתה הבוס שלי.
 פיטר: אתה מקסימום יכול להיות אחד הילדים שלי.
 סמי: זה נראה לי בסדר גמור, בוס! בוס?
 ילדים: פיטר פן הגיע, צדק לעולם
 את קפטן הוק הכניע וזרק לים
 שודדים: לקפטן הוק נודיע:
 אתה תמות בים, לפיטר פן נריע:
 מלך העולם
 הוק: שקט חנפנים! (עולה מן המים) פיטר, אני יכול, בבקשה, להישאר בחיים?
 אני מוכן לעשות הכל, אני מוכן אפילו להיות

ילד אבוד, רק אל תשאיר אותי ככה לבד, תן לי צ'אנס, תן לי סיכוי.

פיטר פן אליל,
 צדק לכולם.
 את קפטן הוק יציל
 מטביעה בים.
 קפטן הוק מזיע,
 הולך ונעלם,
 מודה ומצדיע
 למלך העולם!

פיטר: יפה זיפת, אבל תרד!
 סמי: ומה איתנו?
 פיטר: גם אתם רוצים להיות ילדים אבודים שלי?
 שודדים: כן, כן, כן.
 פיטר: ותהיו טובים?
 שודדים: כן, כן, כן.
 פיטר: (לוננדי) לסלוח להם?
 וונדי: אני חושבת שאישיות אדירה שכמוך, פיטר, לא תחמיץ את רגע החסד הגדול, את רגע המחילה הגדול הזה, את...
 פיטר: וונדי, אני שאלתי אותך רק שאלה אחת, אז אולי תתני לי רק תשובה אחת?
 שודדים: תשובה, תשובה, תשובה.
 וונדי: בטח שכן
 שודדים: כן, כן, כן.
 הוק: טוב, אני מוכן ומזומן.

אז קדימה, הוקי. פיטר :
 מי זה הוקי? הוק :
 ככה אני אקרא לך מעכשיו, כי אתה הילד שלי, פיטר :
 וזו זכותי!
 ילד ילד, אבל למה הוקי? הוק :
 ככה אני רוצה! הוקי! הוקי! פיטר :
 הוקי? הוקי? הוק :

למה? פיטר :
 להיות הילד האבוד שלך. הוק :
 זה מה שסיכמנו? פיטר :
 לדאבוני, כן. הוק :
 אז טוב, גם לדאבוני כן. פיטר :
 כן, כן, כן שודדים וילדים :
 וונדי, מה זה לדאבוני? נמו :
 לדאבוני זה... זה... וונדי :
 לדאבוני זה בסדר, זה הבסדר שלי. הוק :
 זה הכאילו בסדר. וונדי :
 מה הוק אתה הולך להיות כאילו בסדר? פיטר :
 לא, לא, אני אהיה ילד אבוד הכי בסדר בעולם! הוק :
 אז קדימה למה אנחנו מחכים, להסתדר בשורה פיטר :
 ישרה, חוזרים לקרחת היער עייפים אך מרוצים,
 כי עכשיו כולם טובים!
 שודדים, וונדי,
 ילדים, סמי, הוק :
 טובים, טובים, טובים, פיטר :
 ילדים לנצח!
 שודדים, וונדי,
 ילדים, סמי :
 לנצח, לנצח, לנצח!
 (הוק נשאר מאחור)

הוקי, אתה מתחרט? פיטר :
 ואם אני מתחרט, אכפת למישהו? הוק :
 הוק, אני לא רוצה להכריח אותך, אתה יכול פיטר :
 לחזור למים, לתנין.
 לא, לא, תודה. הוק :

תמונה 9 – קרחת היער

(פיטר פן נכנס עם הילדים והשודדים)

ילדים	פיטר:
טובים, טובים, טובים, טובים, טובים	ילדים ושודדים:
ילדים	פיטר:
טובים, טובים, טובים, טובים, טובים	ילדים ושודדים:
ילדים	פיטר:
לנצח, לנצח, לנצח, לנצח, לנצח	ילדים ושודדים:
ילדים	פיטר:
לנצח, לנצח, לנצח, לנצח, לנצח	ילדים ושודדים:
סמי.	פיטר:
כן, בוס.	סמי:
אני לא הבוס שלך. איפה נעלם הילד האבוד,	פיטר:
הבוס שלך לשעבר?	סמי:
קפטן הוק?	פיטר:
לא קפטן הוק, איפה נעלם הילד האבוד שלי הוקי?	שודדים:
הוקי, הוקי, הוקי	סולו:
הוא עם לילי הנמרה.	פיטר:
מה הוא עושה איתה?	לולי:
הוא מתחתן איתה.	פיטר:
לילי מתחתנת עם הוקי?	שודדים:
הוקי, הוקי, הוקי.	סמי:
כן, בוס הם מתחתנים.	פיטר:
לילי והוקי?	לולי:
כן, מה לא ידעת? הם מתחתנים.	

מתי?	פיטר:
היום.	סולו:
היום?	פיטר:
כן, עוד מעט, לפני שהילדים האבודים ווננדי עוזבים.	סמי:
אתם עוזבים?	פיטר:
כן, הוקי רוצה שהם יהיו בחתונה שלו, אז הוא מכין אותה ממש עכשיו, שהיא תהייה לפני שהם עוזבים אותך, בוס!	סמי:
שתוק, סמי.	פיטר:
כן בוס.	סמי:
אני לא הבוס שלך.	פיטר:
מה שתגיד בוס.	סמי:
מה פתאום אתם עוזבים? סולו... נמו... לולי...	פיטר:
מה?	לולי:
אתם באמת עוזבים? לאן?	פיטר:
לעולם של ווננדי.	לולי:
לעולם של ווננדי, אני מבין, כבר לא טוב לכם כאן, איתי?	פיטר:
טוב לנו.	לולי:
אז מה?	פיטר:
אז זה שיש לך עכשיו כבר ילדים אבודים חדשים ואנחנו חשבנו שזה בסדר...	סולו:
מה חשבתם?	פיטר:
שאנחנו קצת מתגעגעים לכל מה שווננדי סיפרה לנו.	לולי:
כן, ווננדי הציעה לנו.	נמו:
ווננדי, מה היא כבר הציעה לכם?	פיטר:

נמו : לבוא איתה! (הוק ולילי נכנסים)
הוק : אנחנו מוכנים.
פיטר : גם אתם עוזבים?
הוק : מה פתאום עוזבים? מה לא שמעת? אנחנו מתחתנים.
פיטר : הוקי עוד פעם חטפת את לילי?
הוק : מה פתאום, גם כרמן מסכימה.
פיטר : לילי, את מסכימה להתחתן עם הוקי?
לילי : מסכימה, כן מאוד מסכימה.
פיטר : איך זה בדיוק קרה כל המסכימה הזו, ומה זה כל ההתחנות הזאת, מישוהו יכול להסביר לי?
הוק : אתה מבין, פיטר, אחינו הטוב, אני הייתי רשע, רשע, רשע, עד שראיתי את כרמן שלי, ואז התאהבתי בה ונשרף לי הלב, כמו מדורה, אבל אז אתה באת להציל אותה והתנין אכל לי את היד ונעשיתי עוד יותר רשע וחיפשתי נקמה.
הוק : אבל כל הזמן האהבה בערה בתוכי כמו מדורה, ואז כשנפלתי למים, חשבתי לעצמי שאני אציע לך שתיקח אותי להיות ילד אבוד שלך, רק בגלל כרמן שלי, כי האהבה שלי אליה זה כמו מדורה?
פיטר : בדיוק.
הוק : וככה כאן, פתאום כרמן גילתה לי שגם היא אוהבת אותי מהרגע הראשון שנפגשנו
הוק : לילי את אוהבת את הוקי?
פיטר : כן, רוח רעה הוא עכשיו רוח טובה והוא יהיה לילי : לילי : מנהיג טוב לאדומי העור.
הוק : אני אהיה מנהיג חכם, חזק, יפה וטוב הכל

למענך. אתה רואה.
פיטר : בסוף האהבה מנצחת!
פיטר : כן, אהבה זה טוב.
(לילי והוק מתנשקים, השודדים וילדים מוחאים כפיים)
הוק : שקט. ילדים, שודדים, קדימה. החתונה מחכה, והיא עוד לא מוכנה. אני חייב להתחתן לפני שהחברים שלי, השושבינים שלי עוזבים.
(יוצאים)
שודדים : חתונה, חתונה, חתונה...
פיטר : מה זה שושבינים?
לולי : זה אנחנו.
פיטר : כן, ומה זה?
נמו : זה מה שהוקי אמר שנהיה בחתונה שלו.
סולו : הוא ביקש שנהיה שושבינים שלו.
סמי : לפני שהם עוזבים.
פיטר : מתי?
סמי : היום.
פיטר : וונדי, וונדי, וונדי
ילדים : וונדי, וונדי, וונדי
וונדי : מה?
פיטר : בואי הנה, ומיד
וונדי : אני באה... אתה כועס?
פיטר : מאוד.
וונדי : למה?
פיטר : למה אתם עוזבים?
וונדי : אהה... הם סיפרו לך

פיטר : חשבת שזה ישאר בסוד, רצית ללכת בלי לספר לי? מה פתאום את לוקחת ממני את הילדים שלי, באיזו רשות? מי את חושבת שאת? מה את חושבת שזה כל-כך פשוט לחזור מכאן למציאות שלך? ולמה הילדים שלי חושבים שהמציאות שלך טובה יותר מהעולם שלי? הם רוצים לגדול, פיטר.

וונדי : לגדול, למה?

פיטר : כי זה מה שהם רוצים.

וונדי : אבל זה...

פיטר : זה מסקרן אותם.

וונדי : נמו, זה מסקרן אותנו.

פיטר : נמו, אל תתחצף.

נמו : אני לא מתחצף, אני רק אומר שזה מסקרן אותנו.

סולו : להיות גדול זה מסקרן!

פיטר : מה מסקרן?

לולי : כל הדברים שוונדי מספרת עליהם.

פיטר : את אשמה.

וונדי : אני לא אשמה, הם החליטו לבד.

סולו : החלטנו לבד.

נמו : אני רוצה ללכת לבית ספר.

לולי : אני רוצה ללכת לקופת חולים.

סולו : ואני רוצה לראות טלוויזיה.

לולי : כן, ואני גם רוצה לשחק במחשב.

נמו : גם אני.

סולו : גם אני.

פיטר : בסדר, הבנתי, הבנתי הכל.

וונדי : באמת פיטר?

פיטר : לא!

סמי : ועכשיו, החתונה

ילדים : חתונה, חתונה, חתונה

סמי : החתן המהולל של ראש שבט אדומי העור הוקי הפנתר והכלה המהוללה לילי הנמרה!

(קפטן הוק וילי נכנסים. הינומה גדולה לראשה ולראשו נוצות אדומי העור. שניהם מאושרים, אדומי עור מלווים אותם.)

הוק : דון חוזה מוציא עכשיו חוזה אני לא חולם ולא הוזה, זה המחזה!

סוף-סוף את אשתי, זה יאמן חלמתי שנתחתן.

אני כל-כך מתרגש, זה נס!

ליילי והוק : ביחד אדומי העור נהייה למשפחה. בטוב עדיף לבחור ולהתרחק מהרע.

הוק : כי כשאת אישתי

ליילי : ואתה אישי,

הוק : אתה כל עולמי.

הוק : את אהובתי.

בשל קולך המהמם וגופי המצויין יהיו לנו צאצאים כחול על שפת הים. ופיטר הגיבור יחנך כאן את הדור, שיביא בכוא היום ביטחון וגם שלום!

ליילי, הוק, אדומי העור : כולם נחיה לעולמים, מאושרים כאן על האי,

עם כבוד הילד הנצחי
אחינו פיטר פן!

(וונדי, פיטר והילדים מוחאים כפיים. הוק מנשק את לילי. כולם מאושרים. אדומי העור, השודדים הוק ולילי פונים אל מאהל אדומי העור.)

נמו: טוב, עכשיו אנחנו עוזבים.
פיטר: נמו, אני רואה שאתה ממש ממהר.
נמו: צריך לדעת להחליט החלטות.
פיטר: מי אמר? אהה... בטח... סליחה זה עוד משהו שלימדת אותם?
נמו: אם אנחנו רוצים להתבגר, אנחנו חייבים לדעת להחליט החלטות.
סולו: ולבצע אותן.
לולי: בהשלמה מלאה.
פיטר: וונדי, זה נשמע נורא מה שהם אומרים.
סולו: זה לא נורא בכלל, פיטר. אתה אספת אותנו כשהיינו קטנים, והיה לנו נהדר. אבל עכשיו כשוונדי באה, הבנו שהחיים שם מעניינים אותנו יותר.
נמו: ושנחנו מתגעגעים אליהם.
לולי: כן, אנחנו מתגעגעים.
פיטר: זה, כל העניין הזה של הגעגועים, כל ההתגעגעות הזאת באה ממך נכון?
וונדי: פיטר, אני מצטערת. שנים חלמתי שתבוא ותקח אותי לארץ ללא שם ולעולם שלך, ואכן זה קרה, וזה נפלא. אבל אני לא כמוך, אני באה

משם, מהחיים, מהמציאות, ואני מתגעגעת. אני מתגעגעת כל-כך להורים שלי ולאחים שלי, שמרוב שאני מתגעגעת נדמה לי שאני פשוט משתגע. אתה יודע פיטר, כולם נראים לי כאן מוכרים, לילי דומה כל-כך לחברה שלי לילוש, ובלילה ראיתי נערה מרחפת כאן ביער כל-כך יפה כמו החברה שלי בלה.

פיטר: טינקר בל.
וונדי: מה?
פיטר: לא חשוב.
וונדי: לא, לא, זה חשוב, כי זה משגע אותי. ואני מתחילה לדמיין, אפילו הוקי דומה למדריך שלנו במחנה הקיץ וסמי לעוזר שלו שימי, ואני חושבת שאני כבר חולה מגעגועים כי להם אני לא ממש מתגעגעת ואפילו הם מופיעים לי פתאום כאן, והחברים שלי מהקבוצה דומים כל כך לילדים האבודים.
לולי: לנו?
וונדי: כן, כן. והשודדים דומים לחבורה שאנחנו שונאים במחנה הקיץ. ובמחנה הקיץ, הם בטח מחפשים אותי ודואגים לי. ורק כשאני מסתכלת בך, אתה לא דומה לאף אחד.
פיטר: כי אני פיטר פן.
וונדי: נכון, אתה ורק אתה פיטר פן. ואני כבר מתגעגעת אליך עוד לפני שאני עוזבת, אבל אני חייבת לחזור, לחיות את החיים הרגילים, חייבת.
פיטר: ומי יטפל בנמו, לולי וסולו?

וונדי: ההורים שלי ואני נמצא להם בתים יפים עם הורים נהדרים, משפחות של ממש, והם יהיו ילדים טובים. אל תדאג פיטר, עשית עבודה מצוינת איתם.

פיטר: כן, אבל עכשיו הם יגדלו.

וונדי: וזה מה שהם רוצים.

פיטר: אם הם רוצים אז מסתבר שלא עשיתי עבודה כל-כך מצוינת.

וונדי: הם שונים ממך פיטר. כולנו שונים ממך פיטר. זאת הסיבה שאתה פיטר פן ואנחנו מה שאנחנו. אנחנו ילדים, כמו כל הילדים. כל ילד שתשאל בעולם רוצה לגדול, גם אנחנו. אפילו שעכשיו אני מבינה למה המבוגרים רוצים לחזור ולהיות ילדים, ילדים לנצח כמוך. אפילו עכשיו אנחנו בכל זאת רוצים לגדול, כי ככה אנחנו, סתם ילדים, לא ילדים לנצח כמוך. ובגלל זה אתה חייב להמשיך ולהגן עלינו בכח הילדות הניצחית שלך!

פיטר: ומה? תהיו אנשים כאלה כמו כולם?

לולי: כן, זה יהיה נהדר, לא?

נמו: עם חליפות.

סולו: גם עם עניבות.

לולי: ונלך לעבודה. זה לא מרגש פיטר?

וונדי: פיטר, אתה מבטיח שתבוא לבקר?

פיטר: הבטחות יש לקיים וונדי. אני אקיים.

לולי: אולי תבוא לגור איתנו שם?

פיטר: מה, אתה משוגע?

לולי: כן, אני חושב שאני קצת משוגע.

נמו: מה, גם אני קצת משוגע!

סולו: אני בטוח שאני משוגע.

ילדים: משוגע, משוגע.

פיטר: טוב, עכשיו צריך לסדר לכם מסע אל החיים שאתם כל-כך רוצים. תרדו אל רצועת החוף, תחזיקו חזק ידיים, תעצמו עיניים ותחכו לטינקר בל.

וונדי: למי?

פיטר: לא חשוב, תחכו עד שתרגישו מספיק חזקים בשביל להתחיל לעוף!

לולי: סוף-סוף אנחנו נעוף.

נמו: כמו פיטר פן.

סולו: אבל בלי פיטר פן.

פיטר: שלום, סולו.

סולו: תודה, פיטר. להתראות פיטר.

פיטר: נמו.

נמו: אני אוהב אותך, פיטר, אבל לא כמו הוק וילי או אתה וונדי. אני פשוט אוהב אותך, ככה.

פיטר: גם אני נמו.

נמו: כמו חבר.

פיטר: כמו חברים לנצח!

נמו: להתראות, פיטר.

לולי: להתראות, פיטר.

פיטר: להתראות, לולי.

לולי: אתה תשגיח עלינו, נכון?

פיטר: כמו שהבטחתי.

לולי: נמו, סולו, חכו לי, וונדי תפרדי מהר!

וונדי: אני צריכה להיפרד מהר.

- פיטר: את תדאגי להם, נכון?
 וונדי: כמו כאילו אמא.
 פיטר: כן כאילו אמא.
 וונדי: אפשר לקבל נשיקת פרידה מכאילו אבא?
 פיטר: כמו תמיד. (מתנשקים) היי וונדי, את יודעת שמהרגע שהכרתי אותך לא הפסקנו להתנשק?
 וונדי: להתראות פיטר.
 פיטר: להתראות וונדי.

(סמי חוזר עם המטריה)

- סמי: אז מה פיטר פן, נשאת לבד?
 פיטר: סמי תשתוק, ותכנס מהר הביתה!
 סמי: מה שתגיד, בוס!

(פיטר פן יושב לבדו על מדרגות גזע העץ.)

- פיטר: לא רוצה לבכות, גם אם מאוד עצוב לי.
 לא רוצה לחשוב מחשבות מבלבלות.
 זה אני, ומה שאני מרגיש. כי ככה לאהוב טוב לי, כך לחיות.
 לא רוצה לקום עם הגדולים בבוקר, לא רוצה ללכת עם התיק לעבודה.
 זה אני ומה שאני מרגיש, כי שאר לי כאן לחיות באגדה.
 כי תמיד שאר ילד לנצח, ילד של תקווה, ילד אהבה.
 כי תמיד שאר ילד לנצח, ילדותי הקסומה בלבי הונצחה.

כי תמיד שאר ילד לנצח
 ילד אהבה, ילד אגדה.
 לא רוצה לחזור הביתה בכל ערב
 ולספר הכל לאשתי שבמטבח.
 כל-כך לא מעניין אפילו לנסות מה
 שכולם החליטו לעשות יחדיו.
 לא רוצה חיים עם "אחריות מוטלת",
 לא רוצה בגרות, ים של בעיות.
 אני רוצה ילדות פשוטה ומאושרת,
 אני בוחר תמימות, ולא רוצה למות.

(טינקר כל מרחפת ממעל. פיטר פן מצטרף אליה למעוף מסביב.)

טינקר: כי תמיד תשאר ילד לנצח,
 לעולם אהיה איתך, עולמי הוא עולמך.
 כי תמיד נשאר חברים לנצח,
 ילד של תקווה, פיה של אהבה.
 כי תמיד נשאר חברים לנצח,
 חברות כנפשנו הונצחה,
 כי תמיד נשאר חברים לנצח

(טינקר כל ופיטר עפים סביב הילדים האבודים ווונדי כדרכם הביתה.)

ילדים ווונדי: אנחנו הילדים שנחיה לנצח,
 לנצח ילדים תמימים וטהורים.
 אנחנו הילדים, ילדים לנצח,
 ילדי פיטר פן מתחילים להתארגן.
 כי זה יקרה, זה יתכן,

ילדים לנצח, ילדי פיטר פן

(פיטר פן נפרד מהילדים ווונדי המעופפים באוויר, טינקר כל מפזרת אבק פיות, היא יוצאת אחר הילדים ווונדי ללוות אותם בדרכם אל עולם המציאות. פיטר פן נשאר לבד, מרחף מעט ונוחת שוב בקרחת היער.)

פיטר:

אני רוצה היום עם הזריחה בבוקר,
לקום לי לחיים של שלוה ושל שלום.
מעל כל הילדים אזרע טיפות של אושר,
כוכב של אמונה, שומר על העולם.
ילד של תקווה, ילד אהבה,
כי תמיד אשאר ילד לנצח.
ילדותי הקסומה בלבי הונצחה,
כי תמיד אשאר ילד לנצח,
ילד אהבה, ילד אגדה.

תמונה 10 – מחנה קיץ

(האור עולה על מחנה הקיץ, ווונדי ישנה על כר הדשא, פיטר פן מתיישב לידה.)

פיטר: כי תמיד אשאר ילד לנצח,
תמיד שלכם,
כי אני הילדות של כולכם!

(פיטר פן קם, מחייך, מביט אל ווונדי ועולה אל על אל השמיים אל ארץ התמימות והילדות, ווונדי מתעוררת מביטה אל על.)

ווונדי: לכל ילדה כוכב,
והיא קוראת אליו:
כוכבי שכה אוהב,
לבי שייך לך לעד!

(ווונדי מלווה את פיטר פן במעופו, וכשהוא נעלם היא מחייכת ונרדמת אט אט מאושרת. סוף.)

תודה לכל היוצרים, השחקנים ואנשי
ההפקה שבזכות נאמנותם ואהבתם
יצאנו אל המסעות המופלאים
בעולם מחזות הזמר.

אורי פסטר